

Nữ Hoàng Đan Đá

Contents

Nữ Hoàng Đan Đá	1
1. Chương 1: Đất Nước Việt Nam, Ta Về Rồi Đây- Cuộc Gặp Gỡ Ở Sân Bay	1
2. Chương 2: Kí Ức Ủa Về- Cảm Giác Thật Xa Lạ	3
3. Chương 3: Kí Ức Ủa Về- Cảm Giác Thật Xa Lạ P2	5
4. Chương 4: Những Người Bạn Quen Biết Ở Mỹ- Sự Chạm Mặt Giữa Hấn Và Nó	8
5. Chương 5: Một Ngày Vẫn Như Mọi Ngày Thôi...haizzz!!	15
6. Chương 6: Sự Thật Về Mối Quan Hệ Giữa Người Bạn- Tôi Sẽ Bắt Cô Phải Thay Thê Cô Ấy . .	21
7. Chương 7: Sự Thật Về Mối Quan Hệ Giữa Người Bạn- Cô Nói Cô Thích Tôi	25
8. Chương 8: Tỉnh Lại- Gặp Nhau	30
9. Chương 9: Hội Ngộ Bang Black Night	34
10. Chương 10: Em Là Bông Hoa, Là Thế Giới Tràn Ngập Ánh Nắng Vàng	37
11. Chương Ngoại	39
12. Chương 12: Nghi Ngờ Vớ Vẩn	45

Nữ Hoàng Đan Đá



Giới thiệu

1. Trương Bảo Nghi (handy, nó)16tngoại hình: Cô có mái tóc màu nâu hạt dẻ, mắt màu tím đen đậm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-danh-da>

1. Chương 1: Đất Nước Việt Nam, Ta Về Rồi Đây- Cuộc Gặp Gỡ Ở Sân Bay

CHAP 1:ĐẤT NƯỚC VIỆT NAM, TA VỀ RỒI ĐÂY

~ Nhật Bản

~Ở đâu đó trên đất nước Nhật Bản xa xôi, những cánh hoa Sakura rơi trên mặt hồ trong xanh, những hàng

cây và ngọn núi Phú Sĩ cao ngọ. Cảnh đẹp đang yên tĩnh, hữu tình thế nhưng bầu không khí đó bị phá nát bởi một tiếng hét của một cô gái. Cô gái có mái tóc màu xanh bạc, đôi mắt xanh dương trong, trên tay cầm chiếc điện thoại, vẻ mặt thương tâm.

” KHÔNG... KHÔNG ĐƯỢC ĐÂY, BA À...”- Chi la hét-” Con muốn học ở Nhật cơ, không muốn về Việt Nam học đâu.”- Chi chau mày, hờ hững nói với ông khó Chi hiện giờ đang rất khó chịu, bức xúc.

“Không về không được, con đã hứa với Handy rồi mà. Là một người cha, ta không cho phép con mình nói dối.”- ông nghiêm túc nói với cô

“Ba đừng lấy cái cớ đó mà ”lôi” con về, với lại chưa khai giảng mà”- Quả thực đây là lần đầu tiên Chi thấy cha mình nghiêm túc đến thế.

“Được thôi, không về Việt Nam thì ta cho con không thể sống nổi trên cái đất Nhật Bản này luôn”- nói rồi ông quay sang nói- ” Lấy giúp tôi cái điện thoại, nhân số ngân hàng đã gửi tiền của con bé cho tôi.”

“Thôi mà ba! Ba nỡ lòng nào cắt tài khoản của con chứ! Con chưa ”xơi” xong cái Nhật Bản rộng lớn này mà ba...”- Chi làm nũng nhưng mọi thứ không đi theo một chuyển biến tốt đẹp như Chi nghĩ.

“A lô, ngân hàng Vietinbank phải không? Tài khoản của Yến Chi...”- ông chưa kịp nói thì bị một tiến nói khá ngọt cất ngang nhưng mang đầy sự miễn cưỡng.

“Thôi, thôi, ba... con về mà, làm gì nghiêm trọng vậy ba?”- Chi cười trừ.

” Về nhanh đi”- Ông gằn giọng-”Tút... tut...”- kèm theo đó là những tiếng ”tút tut” kéo dài.

Nghe xong, cả người cô dường như tái tã, không còn chút sức lực.

“Thôi, cũng lỡ hứa với Bảo Nghi rồi, về rồi đi học luôn chứ biết làm sao bây giờ!”- Chi tự nhủ rồi thả người xuống chiếc giường êm ái -” Rốt cuộc nó hay con là con gái của cha??”- Chi thở dài, vò đầu bứt tóc- ”hu hu, đời tôi khổ quá”- Chi than vãn.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất vào lúc 12 giờ đêm.

Chi mặc bộ đồ cực cute, áo lệch vai màu vàng, mặc quần jean dài xanh đến mắt cá chân, đeo giày thể thao xanh đen viền trắng, nhìn cô như con nít khi cô cột tóc hai bên. Bước xuống sân bay, cô cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn vì phải ngồi máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ

” Không khí thoải mái ghê luôn á”- cô thốt lên- ” Mà mấy giờ rồi ta”- chắc mình phải kiêu bác Quan ra trở quá, cô mãi miết vừa đi vừa nhìn đồng hồ nên không may vô tình vô tình đụng vào anh chàng cao 1m 80 mấy, anh chàng này cao đến mức đầu cô chỉ mới va chạm đến khuôn ngực của anh 1 cách thật mạnh. Mái tóc của anh màu đen huyền, không nhuộm, mắt màu xám đen, anh chàng đó mặc áo vest cực ngầu. Trong anh ta cứ như là ông trùm thế giới ấy. Cô lúc này mới để ý li cà phê đang nằm lán lóc lên sàn và trên áo anh ta..... Bầu không khí trở nên im lặng rồi bất giác.....

” T..t.ôii....tôi..xi..n...”- Cô vội vàng xin lỗi anh ta nhưng cô được đáp trả bằng lời to quát của anh ta

” SAO KHÔNG NHÌN ĐƯỜNG MÀ ĐI VẬY HAAAA.....”- Hấn nắm chặt tay, quát thẳng vào cô làm cho cô sợ hãi giật mình, một làn nước mắt nhẹ rơi trên khuôn mặt của Chi

” Tô..tôi định xin lỗi rồi mà, tại anh chen vào chứ bộ...”- Chi vừa nói vừa lấy tay che khuôn mặt của mình lại

Anh ta nghe thế liền giãn lỏng mày ra gãi đầu. Nhìn thấy Chi bỗng nhiên che khuôn mặt lại thì anh lên tiếng

” Cô làm sao vậy, có sao không?”- Người con trai đó tò mò bước tiến lại, định giơ tay để nắm lấy bàn tay đang che khuôn mặt của cô thì cô giật lại

” Tôi khô..ng..s..a.sao..Anh đừng qua đây” - Cô vừa nói vừa lùi lại thì.....

” YẾN CHIIII.....” Một cô gái chạy tới từ xa đang hướng tới Chi, cô ôm chầm lấy Chi khiến nó ngỡ ngàng 1 lúc

” Ba..o..baỏ Nghi” cô lắp bắp

” Tui nè! Nghe tin bà về nước hôm nay tôi lập tức bay từ Anh về đây rồi...” Nó chưa kịp nói xong thì Chi ôm chặt nó khóc như mưa

Nó cũng không biết vì sao Chi lại khóc nhưng bây giờ nó mới để ý là có 1 người con trai đang đứng” đơ” ra đó. Cô liền đổi tính tình

” YOU ĐÃ LÀM GÌ BẠN TÔI, NÓI” nó đẩy nhẹ Chi ra rồi hét to. Nó xô người con trai đó, do bị xô đột ngột nên mất đà ngã xuống.....

” Bây giờ you muốn gì” nó vừa nói vừa tỏ ra sát khí nồng nặc nhưng hình như chưa xi nhê gì đối với người con trai đó

” Đừng có làm quá mà Handy”- Chi năn nỉ nó nhưng vô ích

” Buông ra“- nó quay sang nhìn Chi bằng một con mắt sắc bén” Hình như có người không biết sợ nhỉ”

” Đừng có làm quá, cô chưa biết cô đang đụng vào ai đâu”- người con trai đó đứng dậy, phủ đồ rồi thản nhiên nói với nó

” làm như tôi muốn biết lắm ”- nó vẫn nói với cái giọng lạnh tanh

” Được, tôi nói cho cô biết, tôi là Vương Minh Dương con cu...”- Kai nó ra tưởng nó sợ và biết điều, nhưng đầu có ngờ là bị nó đập lại

” Tập đoàn đứng thứ 3 trên thị trường thế giới chứ gì”- cô hớn mặt nói với Kai

” Cô..cô..thì sao.....chắc....gia.....đình cô đứng thứ hai”- Kai nói một cách khó khăn với nó, chưa có ai dám sỉ nhục gia đình Kai như vậy

” Tôi có hay không thì liên quan gì tới anh, mà sao anh cứ ập a ập úng vậy, không lẽ anh chưa học Tiếng Việt hả, vậy là ba mẹ anh cho anh nhảy cấp rồi.....”- Nó nghênh mặt nói với Kai, giọng khinh khỉnh

“CÔÔ.....” Kai tức điên lên, chưa bao giờ nhục nhã tới như vậy, Kai muốn quát thẳng vào mặt nó nhưng có 1 tiếng động đã làm cho cuộc trò chuyện này ngưng lại, tiếng la của nó vang khắp sân bay.....

Boll: TIẾNG NGÃ ĐÓ LÀ GÌ, MỜI CÁC BẠN ĐÓN XEM CHAP 2: KÍ ỨC NĂM XƯA- CẢM GIÁC THẬT XA LẠ,” nếu thấy Boll viết truyện còn ít thì các độc giả nhớ báo cho Boll biết nha

2. Chương 2: Kí ỨC ỪA VỀ- Cảm Giác Thật Xa Lạ

Chương 2: Kí ức ủa về- cảm giác thật xa lạ

” PỊT” - Tiếng động lớn đó đã làm cho cuộc tranh cãi ngưng lại và kết thúc đột ngột (Boll: May dữ vậy *•*)

” CHIIII.....”- nó hét hoảng hét to lên rồi chạy lại chỗ Chi đang nằm trên sàn sân bay.

Nó chạy lại, đỡ cô lên và.....lắc lắc

” Đ..ừừ...ng ngừng l.ắắ...nữaaaa...”- cô nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu

“AA.... xin lỗi...sa..sao rồi..có sao không...”- nó hỏi Chi với vẻ mặt hối lỗi cộng với sự tỉnh nghịch

” Tao...tao thấy hơi khó chịu”- Chi nhăn nhó trả lời, đôi mày nheo lại

Nghe chi nói thế nó liền lấy điện thoại của mình ra, lướt nhanh hết sức rồi nó ập vào tay. Chi thấy nó gọi điện thì liền hỏi

” Mày gọi ai vậy hả”- cô cố gắng mở miệng nói

” Tao gọi tài xế ra chở mày đi bệnh viện...”- Nó vừa nói vừa ập cửa iện thoại vào tai

” Gọi chi, có tài xế ở ngoài kia”- Chi nói khổ với con bạn gốc ngậy của mình

” À, thế à..”- nó bỏ điện thoại xuống và nhìn to mắt ra ngoài cửa sân bay

” Chứ vậy mày tới đây bằng cách nào vậy, tao mệt gặp ai thì mệt chứ mệt gặp mày chắc tao nằm liệt giường quá đi”- Cô lắc đầu chán nản nhìn nó

Nó công chi lên lưng rồi chạy 1 mạch ra ngoài chiếc xe màu đen sang trọng ở ngoài đó. Quay lại với Kai, anh chàng nhà ta đang đứng “đơ” ra đó với một suy nghĩ ” Không hiểu gì cả!!!” Chợt tiếng điện thoại của Kai reo lên

” Alo”- Kai nói một giọng nói trầm lạnh

“.....”- Tiếng đầu dây bên kia phát lên và cộng với cái mùi “sát khí” lan tỏa ra

” Được , tôi sẽ thông báo với họ. Thôi cúp máy đây” - Kai nói rồi cúp máy. Lại ra vẻ bình thường như khi, ung dung bước đi, đút tay vào quần. Kai bước đi ra ngoài cửa rồi ngồi vào chiếc xe hơi bạc, chiếc bánh xe từ từ lăn trên mặt đường và đi ra khỏi sân bay

” Bà đỡ hơn chưa?”- nó vuốt tóc Chi nói

” Cũng đỡ rồi”- Chi cười nhạt nói với nó, đôi môi nhạt dần

” Giờ chả có bệnh viện nào cả, biết sao giờ”- Nó nói với Chi, đôi mày nheo lại , ngó ngoay xung quanh

” Còn một chỗ mà”- Chi lại cười mỉm nói nhẹ với nó.

Nó chợt khựng lại, đôi tay nắm chặt, mặt trụi xuống

” Tôi sẽ không đưa bà tới lại chỗ đó đâu tô..” Nó chưa kịp nói hết thì Chi chen vào

” Bà nói vì tôi bà có thể làm gì mà, tại sao chỉ có cái bệnh viện như vậy thì lại không. Có phải bà là Handy à?!” - Cô nói nhẹ, hơi thở ngày càng yếu đi

” TÀI XẾ, ĐƯA TÔI TỚI CHỖ BỆNH VIỆN TTK NHANH LÊN, BẠN TÔI CÓ CHUYỆN GÌ LÀ NHÀ ÔNG CHẾT CHẮC ĐÓÓÓÓ.....”- Nó la toáng lên khiến ông tài xế giật mình rồi phóng nhanh tới đó. Chiếc xe của nó tới trước sân bệnh viện TTK chỉ trong ít phút

” Tới nơi rồi, đi thôi”- nó nói rồi đỡ Chi đi vào bệnh viện. Nó và Chi từ từ bước vào cái bệnh viện mà nó không bao giờ muốn bước vào nơi này hay nhìn nó dù chỉ một chút, nó muốn đạp nát cái bệnh viện này nhưng cái bệnh viện này là của ai, là của một người con trai mà ai cũng gọi tên đó là ”anh trai” nó, bệnh viện đứng đầu thế giới toàn Châu Á. Muốn phá? Phải biết giới hạn đấy.....

Đang đi tới gần trước cửa bỗng nó khựng lại, Chi thấy thế liền nói

” Mình đi vào thôi”- Chi nói với nó

” ÀÀ...ờ”- Nó áp ứng trả lời Chi

” Bà ở đây đi, tui tự đi vào được...” - Chi vỗ vai nó nói

” Nhưng mà.....”- nó chưa kịp nói thì Chi đã bước đi” Cảm giác này là sao ”nó nắm chặt tay mình, nhìn Chi bước đi thì nó cảm thấy rất cô đơn và kí ức đã quay về một lần nữa.....

” Thật hiếm thấy em tới đây đó”- 1 người con trai mặc áo khoác đứng đằng sau nó cười nhẹ nhàng, nó quay lại đi coi như không có gì nhưng khi đi qua người con trai đó nó cảm thấy sự trả thù của nó càng tăng vọt

” Không lẽ bấy lâu nay em không thể quên được chuyện đó sao?”- giọng nói của trai từ từ trầm lại

” Anh nói coi, làm sao có thể quên được chuyện đó đây. Làm sao tôi quên được nơi đây, quên đi chỗ bạn thân nhất của tôi đã ra đi mãi mãi tại cái nơi này.....”- nó dường như không thể nói thêm lời nào nữa.

” Thật ra không phải như em nghĩ đâu mà, handy” người có trai đó định nắm tay nó lại nhưng.....

” Bác sĩ Khang, có 1 bệnh nhân.....” Một cô y tá đi tới nói nhưng cô ta bỗng khựng lại trước vẻ đẹp của nó và tất nhiên cô ta cũng nảy sinh tức ghen vì tại sao anh khang, người mẫu nam lí tưởng của cô sao lại ở đây. Thiệt chứ con nhỏ đó rốt cuộc là ai, cô ta nhìn chằm chằm vào nó. Biết ý, nó liền nói:

” Bạn tôi giao lại cho anh, nhưng nói cho anh biết, bạn tôi bị gì dù chỉ là một vết thương nhẹ là tôi không khách sáo”- nó nói xong rồi quay lưng bỏ đi không cho Khang nói dù chỉ một lời. Còn cô y tá kia thì tất nhiên cũng bỏ được cái gai trong mắt.

Nó thanh thản bước ra ngoài bệnh viện và nhìn lên trời, chợt nó nhìn thấy bóng thanh niên, hình như anh ta đang trông rất mệt , nó hình như không quan tâm cho lắm rồi

I never know

Baby I never know

ú ô ú ô.....

Tiếng điện thoại của nó reo lên làm nó giật mình, “thiệt tình, giờ này ai còn gọi mình nữa thiệt tình à” nó phồng má nheo này nghĩ ngẫm

” À ló, tui handy xin ngheee.....”- nó dể mồn nói dài

” HELLO HANDY, how are you”- đầu dây bên kia riu rít trả lời.

” hu i đít”- nó trả lời, thật ra nó rất là ngu tiếng anh

” đít đít cái gì, ra đón tui đi”- cô gái nói với giọng điệu chảnh chọe nhưng hình như nó cũng không mấy quan tâm

” Rốt cuộc bà là ai”- nó nhăn mặt nó lớn

” Cứ ra sân bay STN đi, rùi bà sẽ biết”- cô gái kia nhếch môi nói

” KHÔNG QUEN BIẾT GÌ MẮC MỐ GÌ PHẢI ĐI.....“- nó là lớn lên làm cho cô gái bên kia xém ”thủng” màng nhĩ.

” Trời ơi, tui chính là.....”

LIỆU NÓ SẼ RA SAO, CÒN NGƯỜI NÓ NÓI CHUYỆN LÀ AI. XIN MỜI CÁC BẠN ĐÓN XEM CHAP 3: KÍ ỨC ỪA VỀ- CẢM GIÁC THẬT XA LẠ PHẦN 2.

CHÚC MỪNG NĂM MỚI NHA CÁC ĐỘC GIẢ* vẫy tay*

3. Chương 3: Kí ỨC Ừa Về- Cảm Giác Thật Xa Lạ P2

CHƯƠNG 3: KÍ ỨC ỪA VỀ- CẢM GIÁC THẬT XA LẠ P2

Nó đang suy ngẫm về kí ức năm xưa. Bây giờ ánh mắt của nó đang động những giọt lệ sắp tuông rơi, vừa nhìn cảnh ở ngoài phố vừa suy tư. Màng không khí bắt đầu im lặng

” Trân, tôi xin lỗi vì không thể bảo vệ bà”- giọt lệ động trên mắt nó tuông rơi xuống, đôi tay nắm chặt rồi nó dựa vào ghế

HỒNG THIÊN TRÂN

là bạn của nó, mắt hồi nhỏ. Cha mẹ rất khá giả, là cô gái mà biết bao nhiêu người con trai phải tê liệt nhưng họ đâu có dám đụng vào, đụng vào là xong đời dưới tay của nó. Là bạn gái của người đó (mới chịu làm thui nha)

4 năm trước

Tại cánh đồng xanh ngát nắng vàng chiếu óng ả dưới sự xanh mát của cây.....(Boll không biết là cây gì, xin lỗi các độc giả nha)

” HANDY OIL.....”- một cô gái có mái tóc màu đỏ nâu đen, mắt màu tím đậm hồng cam đang hướng về nó, nó đang ngồi trên cây bàng cao 4m. Từ xa nó thấy bóng dáng của ai đó nên nheo mày, được một lúc nó liền reo:

“A....Trân, bà tới hùi nào vậy”- nó nghe tiếng Trân liền cười tươi nhưng tính của nó mà, nó liền giận dữ ”
SAO GIỜ NÀY MỚI TỚI HẢ.....hử.....”- nó *khoanh tay* giận tính trẻ con nói với Trân

” Sorry nha, tại tui có việc mà, với lại tui cũng có mua đồ ăn cho bà nè và cộng theo sự tin vui”- Trân cười dịu dàng nói với nó

” Vụ gì kể nghe đi”- nó hăng hái nói, mắt cứ chớp lia lịa

” Xuống đây rồi tui kể nghe, hay so...”- Trân chu mỏ nói, tay quắc nó xuống

” Xuống thì xuống, sợ gì”- nó cũng chu mỏ đáp trả lại Trân

Nó không cần leo từ từ xuống mà nó phóng một mạch xuống khiến cho Trân đứng tim. Rồi nó phủ đồ quay lại nó với Trân

” Xong rồi đó, giờ nói đi”- nó cười như không có chuyện gì xảy ra

” Bà có biết nguy hiểm lắm không, bà làm tui đau tim muốn chết à. Thiệt mai mốt nhớ leo từ từ xuống nhà, nếu không tui giận đó nghe chưa”- Trân dỗi nói với nó

” Tui xin lỗi mà, thôi kể nghe tin vui đi”- nó chấp tay xin lỗi rồi năn nỉ Trân nói

“Nè, tui nói cho nghe, cậu biết Khang Chấn Nam không?” - Trân nói với nó

” Hả.....hình như là biết !”- Thật ra nó không có biết tên đó là ai nhưng nói là biết để cho Trân vui lòng

” Anh ấy kêu tớ làm bạn gái anh ấy đó, cậu tin chưa?”- Trân đưa tay nhéo nhẹ cằm, mặt đỏ hồng nói với nó

-” Thì mình thấy bình thường mà”- nó chớp mắt hồn nhiên nói với Trân

-” Sao lại bình thường?”- Trân liếc nhìn nó

-” ÀÀ...thì cậu chẳng có ai là không theo đuổi chứ. MIXAM ở nước Anh, Joon ở Hàn, Kiquo ở Tây Ban Nha, Mijjj ở Châu Phi, ở Ý thì có Guingan, vân vân, vân vân và vân vân....toàn người có địa vị cao không”- nó nói một lèo làm cho Trân kinh ngạc, Trân còn không nhớ tên sao nó nhớ hay thế này, không lẽ có liên quan gì tới nó nhưng Trân liền lại lại sự quý phái nhẹ nhàng của mình

-” Ờ thì mình biết nhưng Nam thì khác, anh ấy mặc dù luôn lạnh lùng nhạt nhẽo nhưng anh ấy rất chu đáo, anh ấy rất quan tâm tớ. Nhất là khi ở bên anh ấy, tớ có 1 cảm giác là luôn an toàn và.....”- khuôn mặt của Trân càng ngày càng thay đổi, càng ngày càng đỏ nhưng nó đã lấy tay che miệng Trân lại và nhìn xung quanh

-” Cậu làm cái gì....”- Trân hất tay nó ra nói nhưng cũng bị nó che lại

-” Suyt, có gì đó không bình thường. Cậu im lặng chút đi”- nó nói đủ nhỏ để cho 2 tụi nó nghe rồi nó nhìn ngó xung quanh. Bây giờ đây là con người ở bên trong nó, một con người tay đã nhuốm máu biết bao nhiêu người thanh niên trai tráng. Ánh mắt, giọng nói của nó bây giờ nghe thật đáng sợ.

Nó đẩy nhẹ Trân vào một bụi cây xanh

-” Bà ở yên đây, nhất quyết không được đi đâu nghe chưa”- nói nói với Trân rồi quay người lại đi ra giữa cánh đồng

-” Nhào vô đi chứ, mắc mớ gì mà phải chồn nhui chồn nhủi vậy”- nó nói to với 1 giọng đầy sự mỉa mai, thách thức

” Cô em cũng gan đấy, dám nói như vậy với bọn anh”- 1 thanh niên đang cầm 1 cây súng Ak, trên miệng đang hút 1 điếu thuốc lá. Nhìn tên đó cứ như chó hoang ấy ” ra đi anh em”- tên đó giờ khẩu súng lên như ra khẩu hiệu và từ đâu có thêm 3,4 thằng nữa ra đứng bao quanh nó.

” Xiì,toàn một lũ chó hoang, chơi không lại một con gái hay sao mà phải kêu thêm mấy anh đàn chực thêm vậy hả, đúng là mấy bọn nhát cầy.” nó nói cũng như nó đang đáp lại bọn chúng đó.

” Con này láo...”- tên cầm đầu chưa kịp nói thì một bàn chân đá thẳng, nhưng tiếc là tên đó né kịp. Tên nó bị lùi ra xa, nhìn nó với ánh mắt rất là tức giận

” TỤI BÂY, HỐT XÁC CON NHỎ ĐÓ CHO TAO”- tên dã thú đó tức giận hét lên, chưa có một đứa con gái nào dám đá thẳng vào mặt như thế này, tức điên cuồng nhưng rồi để xem, cô ta sẽ làm gì với đám đồng bọn của mình rồi chuẩn bị nhé răng ra cười thì.....

” Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười chứ”-nó nhếch mép nhìn thẳng tên đó nói

” Haaa.....”- tên đó không tin vào mắt của mình nữa. Đồng bọn của tên đó, ra nằm dưới chân của nó, một cô gái bé xíu nhỏ nhắn như vậy, rốt cuộc thì cô ta là ai. Chợt.....

” Đại ca, em tìm được 1 em nữa nè...hehe!!”- một tên trong đồng bọn reo lên, trên tay đang cầm một búi tóc của một đứa con gái. Người con gái đang nhăn nhó trong sự đau đớn.

” Thả bạn tôi ra”- nó rặng từng chữ nói lớn với hai tên đó

” Mặc mớ gì chứ cô em, để tui anh làm xong chuyện này nữa chứ”- tên đó nói rồi cười một trận cười sảng khoái. Đúng là đồ bệnh hoạn

” Khó.....”- nó chưa kịp nói gì hết thì đã bị một vật gì đó đánh vào đầu làm nó bất tỉnh rồi nó ngã gục xuống. Trong lúc bất tỉnh, nó nghe thấy tiếng của cô bạn nó, tiếng la hét, tiếng rên rỉ và cộng thêm đó là tiếng cười thú vị của 2 tên đó. Nó muốn chạy tới xô hai tên đó ra rồi kéo Trần chạy đi nhưng nó không thể, nó không cử động được, rốt cuộc 2 tên đó đã làm gì?

Nó từ từ mở mắt ra, thứ nó nhìn thấy đầu tiên là cây quạt trần. Nó nheo mày cảm thấy khó chịu cái cơn đau đầu này rồi nó xoay qua thì thấy ai đó đang ngồi kế bên uống nước. Chi thấy nó mở mắt liền reo lên

” Bà tỉnh rồi à”- Cô chớp mắt lia lịa nói với nó

”Đây là đâu vậy”- nó mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh

” Đang trong bệnh viện chứ ở đâu, tui tui lo cho bà gần chết ó, mấy con kia chờ lâu quá nên đi ra ngoài mua đồ về ăn rồi, bà thấy trong người sao rồi”- Chi nói với nó nhưng hình như nó cũng chẳng để ý, rồi một hồi

” Trần đâu, Trần đâu rồi. Trần có sao không? Trần có bị gì không? Bây giờ Trần ở đâu? Sao bà im lặng hoài vậy!!!”- nó liền ngồi bật dậy thốt kêu lên, nắm chặt tay của Chi với vẻ mặt đầy sự lo lắng và bất an

Chi ngồi im thín thít, mặt tối sầm lại, rồi một dòng chảy nước mắt làm Chi ghen ngào nói nhỏ

”Trâ.....n..T..trân..k..khô...không...co...n..còn..nữa....nó...”- Chi cố nói thật rõ cho nó nghe nhưng cô không thể nói, cổ họng cô bị ghen ngào. Rồi Chi khóc nức lên còn nó cũng không thể tin vào tai mình nữa, Chi nói sao? Trần mất rồi bây giờ nó ngồi trên giường như ngồi trên tảng đá rất cứng chắc, không mềm mại, rồi nó cố gắng hỏi Chi

” Trần có bị gì không, ý tôi là thi thể Trần...”- nó chưa kịp nói thì Chi kể tiếp

” Do bà và Trần bị mất tích ba ngày nên thi thể Trần cũng bắt đầu phân hủy. Lúc cảnh sát và tui tui tới đó thì thấy bà ngất tỉnh, Trần thì nằm trong bụi cây không một mảnh vải che thân cho nên cảnh sát nói với tui tui là Trần đã bị làm nhục, còn bà thì vẫn an toàn...”- Chi cuối mặt xuống, nói trong sự buồn bã

” Kêu anh hai tui dùm đi, tôi muốn nói chuyện với anh tôi một chút”- đôi mắt nó bắt đầu lim dim nhưng chúng cũng phải mở mắt to khi nghe Chi nói

” Anh hai cậu không có ở đây, họ nói anh cậu đi nghỉ mát rồi”- Chi

” Vậy anh có biết xảy ra vụ này không?”- nó hỏi

” Có”- Chi

” Cậu đi ra ngoài chút đi, mình muốn được yên tĩnh một chút”- nói rồi nó lấy chân đắp chặn lại. Chi thấy như vậy cũng không biết làm sao, thôi cứ bước ra ngoài vậy. Bây giờ trong căn phòng vắng lẽ chỉ có mình nó, ngồi như người mất hồn. Trần mất rồi, nhưng nó nghĩ không biết ai đã làm cái chuyện quái đản này, không biết ai.....

QUAY VỀ HIỆN TẠI

” Cô chủ, tới nơi rồi ”- tiếng của bác tài xế làm nó từ quá khứ quay lại đây. Nó nhìn sang cửa xe, thấy bóng dáng của ai đó trong quen rồi nó mở to mắt ra. Đó là.....

CÁC BẠN MUỐN BIẾT NGƯỜI ĐÓ AI, SAO LẠI KÊU NÓ RA SÂN BAY MÀ LẠI KHÔNG CHO BIẾT TÊN, CÒN NGƯỜI ĐÓ LÀ AI, LẠI QUEN BIẾT TRẦN. ĐÓN XEM CHAP 4: CANDY NGƯỜI BẠN QUEN BIẾT Ở MỸ- SỰ CHẠM MẶT GIỮA HẮN VÀ NÓ

4. Chương 4: Những Người Bạn Quen Biết Ở Mỹ- Sự Chạm Mặt Giữa HẮN VÀ NÓ

Chương 4: Những người bạn quen biết ở Mỹ- Sự chạm mặt giữa hắN và nó. (mình hôm nay làm chuyện hơi dài để bù và tặng cho mina nha~, arigato

” Sao lâu vậy ta”- một cô gái với mái tóc vàng nhưng không được gọn gàng cho lắm, chân thì đứng dang rộng ra, mặt thì phấn còn hơn phấn, nheo mày nói.

” Ê, Candy. Tui nói một lần nữa nha, con gái đứng nét na, tui nhớ bà là đứa qui tắc nhất trong bọn mình mà, bà phải là bà không?”- một cô gái khác cũng đứng kế bên cạnh, tóc cũng màu vàng óng nhưng phần đuôi con và nâu đang nheo mắt nhìn Candy. Thực sự là candy đã trở nên tay đôi rất nhiều, thường thì ít nói mà bây giờ nói thoăn thoắt, từ không thích son phấn mà bây giờ chét cả tấn vào mặt (boll: có chút bôi rồi)

” Tui là tui chứ tui là ai, b..bà này kì nha!;- Candy lấp bắp trả lời ”để tui đi mua đồ uống, cà phê hết luôn nha?”- Candy nói với Sandy và một cô gái nữa, cô ta đang đeo tay phone và nhìn vào màn hình, hình như không quan tâm những lời Candy nói làm cho cô thấy mình như không có ở đây, Sandy thấy thế liền nói nhỏ với cô ta

” Kindy, bà uống cà phê luôn không?”- Sandy hỏi Kindy

” Cà phê không sữa”- Kindy trả lời ngắn gọn

” Cà phê không sữa, tui cũng cà phê không sữa, còn bà thì tùy...đi lẹ đi”- Sandy nói với Candy nhưng.....

” Nói chi, nó đi rồi.”- nó đứng sau Sandy nói làm Sandy giật mình quay lại

” HANDYY.....”- Sandy liền thấy nó liền ôm chầm lấy nó khiến nó xém nữa là trượt chân.

” Tối rồi hả, sao lâu vậy”- Kindy thấy nó cũng cười nhẹ, cô luôn thân thiện với nó và Sandy cũng tất nhiên cô cũng thân với Candy nhưng Candy luôn làm cho cô thấy khinh thường khi Candy tròn 14 tuổi

” Tại kẹt xe, ủa Candy đâu, không về à? Vậy hồi này ai gọi cho tui”- nó nói trong khi đó Sandy lại ôm cứng ngực không buông nó ra

” Đi mua nước uống rồi”- Kindy trả lời lạnh nhạt với nó

” bà về trước đi. À mà quên, Chi đang ở trong bệnh viện, ai tới thăm và canh cô ấy dùm tui. Canh dùm nha tui phải về kí xong mấy cái giấy tờ trường Queen World nữa, mai là nộp. Sandy phải đi chung với tui.....”-nó nhìn đồng hồ trên

” Ờ thì tui, nói đại luôn đi, này thì ai tới thăm cô ấy dùm tui”- Kindy bĩu môi nhìn nó nói

” Thăng kiu nha”- nó gãi đầu cười, thiệt là

Nói rồi Kindy đi ra xe, nó với Sandy thì ở lại

” Ở đây nha, tui đi kiếm Candy”- nó vừa đẩy sandy ra rồi ” cà phê thăng tiến”

“ÊÊÊÊÊ.....”- Sandy la lên kêu nó như vô ích thiệt tình. Đúng là nhoi hết biết

” Chị ơi cho em ba li cà phê không sữa”- Candy vừa nói vừa nhấc một thăng nào trong điện thoại. Chợt cô khựng lại, trong điện thoại nhấc..” cô ta đã trốn thoát rồi chị” rồi....

” Cô em, cho anh ba li cà phê không sữa”- giọng nói chất chứa sự nam tính quyến rũ làm cho Candy và cô tiếp viên quay lại, và chỉ trong ít phút, hai cô nàng nhà ta đã bị say nắng

” Xi..xin..lô..lỗi...nh...nhưng..cô bạn này đã đặt trước rồi với lại cửa hàng em cũng hết cà phê rồi”- cô nhân viên cứ ấp úm đỏ mặt nói vì anh ta cứ nhìn chăm chăm vào cô

“Thế sao?”- anh chàng đó vuốt cằm rồi quay sang Candy nói ” em có thể nhường cho anh số cà phê đó không”- anh ta nói và nở một nụ cười. Nhưng rồi anh ta lại nhìn chăm chú vào cô làm cô mặt đỏ ửng

” CANDY ”- tiếng nó vang lên sau lưng Candy làm cô giật mình, xem nữa là cô ngã nhào xuống

” A...! tôi nhớ ra cô rồi, cô chính là...”- anh ta chỉ vào Candy

” tôi hả??”- candy lấy tay chỉ vào mình

” đúng, cô là hội trưởng trường Qeen World phải không. Còn cô là ai?”- cậu ta lại quay sang chỉ vào nó

” tui là handy. Rất vui khi được làm quen với cậu”- nó chìa tay ra

” tui cũng vậy”- cậu cũng chìa tay ra để bắt tay

” cô là thư kí của Candy hả”- cậu ta cười nhẹ nói

” không phải”- nó lắc đầu

” vậy cô là ai?”- cậu ta lại hỏi

” thử đoán xem”- nó nói với giọng đầy thách thức.

” bắt tôi đoán á”- cậu há mồm nói

” ừ, mà cậu tên gì vậy”- nó hỏi ngược lại

” tôi tên jun”- jun vỗ ngực tự tin

” cậu là phó hội trưởng phải không”- nó

” ừ, ủa mà sai cô lại biết hay vậy”- jun nhor ngác hỏi

” tui mà”- nó vỗ ngực giống jun

” không lẽ cô là phó hội trưởng”- jun suy đoán

” nghĩ sao vậy?”- nó liếc nhìn nó. Nhưng jun nói không sai, đáng lẽ nó là phó hội trưởng nhưng chả biết ai lại xin cho nó lên cái chức lớn hơn.(boll: mình chứ ai)

” còn chức...KHÔNG LẼ CÔ LÀ HỘI TRƯỞNG PHỤ Á”- jun há mồm to

” bỏ chữ phụ đi, nghe không hay”- nó xua tay

“jun, sao cậu mua lâu vậy”- một chàng trai khác bước tới, gã này mới đúng là gu của mấy chị em bạn dì và..... cao 1m87, mắt màu cà phê nâu sẫm chứa sự lạnh lẽo và yên tĩnh (mọi người biết ai chưa). Hắn bước tới, rồi hắn nhìn nó, nó nhìn hắn. Hắn nhìn nó với đôi mắt lạnh lùng nhưng lạ thay...trong lòng hắn có cái gì đó rất ấm áp, còn nó thì nét mặt vô tư(boll: thật ra là bộ mặt không sợ trời không sợ đất)

” KAN, ANH VỀ RỒI. EM NHỚ ANH RẤT NHIỀU”-Candy nói mà nó và hắn ngỡ người ra, hắn còn không quen sao tự nhiên lại chạy tới ôm chầm hắn. Còn nó và jun thì đứng ngơ ra, nó nghĩ là không lẽ hai người đó có quan hệ gì nhưng Candy mới nói người đó tên gì ta?

” Cam? ai tên gì lỗ thế? Candy, bà thêm cam hả?” - nó hỏi Candy như trơ trơ ra, rồi nó nhìn sang người thanh niên, chữ ” WAO“-hiện rõ trước mắt nó. Nhưng nó chú ý tới làn da của hắn ” Trai gì trắng dữ vậy, không lẽ.....BÊ ĐÊ....” nó suy nghĩ

” Xin giới thiệu với mọi người, đây là kan”- jun tự hào nói

” cam?”- nó vẫn thần thờ

” không, là Kan”- candy

" K...Ka...cam"- nó đánh vần chữ cái nhưng kết quả vẫn như vậy

" đây chính là Khang Chấn Nam. Là hội trưởng trường Kind World, con của Khang Huy, là Kan....."- Jun nói

Nghe xong, Candy đứng thín thút đó ra, rồi sau đó cô cười gian còn nó thì mở to mắt hình chữ A nhìn hấn "Khang chấn nam, vậy là người của Trần, không thể..., tốt nhất là coi như không biết gì đi" nó thầm nghĩ.

Thấy nó đứng ngơ ra, Jun liền nói tiếp

" Còn đây là Handy, hội trưởng trường Queen World, hai người làm quen đi nha"- Jun bước lại gần nó, vỗ vai nói

" Hội trưởng trường Queen World "- hấn nghe thế liền tiếng lại gần nó. Theo phản xạ tự nhiên, nó liền lùi lại một bước. Thấy hấn cứ tiến lại, nó hỏi

" Đ..đi..định làm gì hả? "- nó nhìn hấn, bàn tay nắm chặt và đang trong tư thế phòng thủ

Hấn không trả lời nó rồi hấn chọt cầm cánh tay nó rất chặt rồi nói

" Đi theo tôi"- hấn trả lời ngắn gọn, xoay người bước đi và kéo tay nó theo sau. Do bị cầm tay mạnh với lại bị người lại kéo đi nên nó cố giật tay lại nhưng không thể, sức hấn mạnh hơn nó.

" Candy, hép....."- nó cầu cứu Candy nhưng candy cười tươi là nó biết candy có ý đồ

"Sorry nha, tui phải đi quẩy rồi"- candy cười tươi rồi chạy.Nó xí mạnh một cái rồi nó lại cố kéo nữa, nó đâu phải đứa dễ thuần phục, nó cắn một phát vào tay hấn nhưng hình như hấn không tỏ vẻ đau đớn hay gì cả, bất lực nên nó bị hấn lệch đi....

" MẤY NGƯỜI ĐƯA CÔ ẤY ĐI ĐÂU"- tiếng Sandy reo lên làm nó cảm thấy còn có cơ hội, ai ngờ đâu

" Chắc cô là thư kí của trường Queen World"- Jun chặn đường Sandy lại nói

" Thì sao?"- Sandy ngênh mặt nói đáp lại

Jun cũng làm theo cách của hấn, liền nắm tay kéo Sandy đi luôn. Bị bất ngờ, Sandy giơ chân đá thẳng vào mặt Jun nhưng bị Jun bắt được rồi

" sao đây, muốn làm gì à!" Jun cười đều rồi HẤY, Sandy được Jun bế lên.

"..mhnmmh....."- cô lẩm bầm trong miệng.

" Sao thế! Chưa từng bao giờ được bế như thế à"- Jun nhìn Sandy làm mặt cô đỏ bừng lên

" THẢ TÔI XUỐNGGGGGGG....."- Cô la toáng (boll: hét lên thì có) làm Jun giật mình, chưa kể là sắp thùng mang nhĩ luôn. Bây giờ chỉ còn một cách thôi, đành chơi luôn.

""- thư không còn tình trạng la toáng lên nữa mà cô đang trong tình trạng.....HÔN JUN.....Im được một chút thì.

" AAAAAA....., NỤ HÔN ĐẦU ĐỜI CỦA TUI, TÊN BIẾN THÁI"- Sandy lần này là la thiệt. Cuộc xung đột họ bắt đầu từ đó

Hấn lôi nó đến chỗ để xe của hấn, chiếc xe lambo màu đen. Hấn buông tay nó ra rồi lấy chìa khóa trong túi quần của mình. Thấy hấn cứ im thín thút nó liền lên tiếng

" Anh muốn cái gì thì nói đại đi, cần gì mà phải lôi tui theo, thiệt là, hay anh muốn khoe xe. "- nó khoanh tay nói thẳng với hấn

" Đi theo tôi cô không cảm thấy gì sao?"- hấn quay sang hỏi nó

" Cảm thấy bình thường chứ sao"- nó quay mặt sang chỗ khác trả lời

” ần tượng tốt rồi đây, tôi thích cô rồi thì phải” hấn lại nhìn nó, khuôn mặt vẫn lạnh tanh nhưng ở phần môi hiện lên một nụ cười nhạt

” Lẹ lên đi, sao lè mề quá vậy”- nó lè lưỡi nói

Hấn lườm nó nhưng nó đâu biết sợ là gì! Hấn lại bước tiến gần lại nó, lại cái vụ hồi này. Cái cách này là nó ghét nhất.

” Nè nha! Có gì thì...”- nó đang nói thì hấn chen ngang vào

” Vào xe”- chỉ 2 từ mà hấn có thể nói với nó, hấn đâu phải dạng nói nhiều

” thì có cần làm quá vấn đề không”- nó ngược lên nhìn hấn

Hấn vẫn không trả lời, đi vào xe. Thiệt là

” Xí, cam thúì”- nó lườm nhìn hấn rồi nhảy vào xe ngồi

” Tôi tên Kan”- hấn đáp lại

” Cam vẫn là cam...xí, cam thúì..bày đặt ”- nó lăm bằm trong miệng như quyền rửa

Chiếc xe lambo bắt đầu lăn bánh đi ra ngoài (hấn lái xe) . Khi ra khỏi hầm xe nó và hấn rất ngạc nhiên,Sandy và Jun đang làm cái gì mà hai đứa cứ đứng xích nhau à!

“có chuyện gì vậy”- tới gần chỗ hai bọn họ...Kan từ từ dừng xe, nó thì khỏi cần phóng xuống xe làm hấn không với tay ngăn lại kịp (không ai được bắt chước nhé)

” Handyy.....jun..jun...”- nó hỏi vô tư, sandy ngại ngần nói

” jun làm sao?”- nó nheo mày nói

” jun..cướp..cướp nụ hôn đầu đời của tui rồi”- Sandy nói trong ngập ngừng, xấu hổ

” HAHAAHAHAAAA.....”- tiếng cười tinh quái của nó vang rộng khắp sân bay và làm cho jun đỏ mặt còn Sandy giận tới bốc khói

” IM ĐI!! NGƯỜI TA BỊ NHƯ VẬY CÒN CƯỜI LÀ SAOO.....”- Sandy dối nói với nó

” Ayda, xin lỗi. Giờ cậu tính sao đây jun, nụ hôn đầu đời đấy nha”- nó cười nói với jun

” À thì, tui chịu trách nhiệm. Tui sẽ làm bạn trai của Sandy”- Jun giơ tay lên ý là xin thề

” Nghe chưa cô nương?”- nó nhìn Sandy như muốn ám hiệu

“Nghe rồi, khỏi cần cô nhắc” - Sandy bĩu môi nói

” Thôi, mọi chuyện xong xuôi. Giờ đi ăn đi“- nó vui vẻ nói với Sandy, Jun và ”Cam”

” Ừ ” cả đám đồng thanh nói, rồi cả đám ùa nhau vào xe . Chiếc xe ra khỏi đường sân bay và phóng nhanh trên đường.

Jun và Sandy ngồi ở đầu xe, còn nó và hấn ngồi ở giữa xe(Xe này 6 chỗ)

” Giờ đi đâu?”- Jun quay xuống hỏi

” Tối nhà hàng Moon ”- nó hăng hái nói, nói tới việc ăn là nó thích. Ở nhật nó một ngày đã quất 13 nhà hàng rồi

” nhà hàng Moon?”- jun làm vẻ mặt như khó hiểu

” để tui chỉ cho”- Sandy chen ngang

” Còn về vụ về trường Queen World và King World..”- nó ngồi chéo chân nói

” sẽ hợp tác với nhau”- hấn

” nhưng trường Queen World là trường rất có nề nếp, hiểu chứ, còn trường các anh...”- nó nheo mày nói nhưng chưa kịp nói xong thì

” ý cô là trường chúng tôi không văn minh à”- hấn quay sang nói

“ sao anh cứ hay chen ngang cười ta nói thế ”- nó tức giận quát

” Hội trường tôi không có ý như vậy, ta đều biết là hai trường này chẳng thua kém với nhau, rất khó để phối hợp với nhau, như các anh đã biết là trường Queen World là nổi tiếng là nề nếp, còn trường King World là trường cũng nhất nhì về kinh doanh. Cả hai trường đều là con nhà gia giáo, không ai là không có địa vị, lỡ có xung đột thì hơi mệt đấy”-Sandy quay xuống phân tích rõ ràng

” Chuyện này tôi nhất trí. Nếu hai trường nhất nhì thế giới mà kết hợp lại thì cũng không ai quản nổi đâu”- Jun nói tiếp

” Chúc vụ đó để Handy và Cam, à lộn Kan sẽ lo vụ này, được không”- Sandy lè lưỡi nhìn nó và hấn

” OK/ được”- nó vui vẻ lên tiếng, còn hấn thì lạnh nhạt

” Nhưng về đồng phục, nội qui, phong cách, kiến trúc địa hình trường. Phải mất...”- Jun chưa kịp nói hết thì....

“trong năm ngày”- nó và hấn đều đồng thanh

” Lên tiếng đồng thanh dữ ”- Sandy cười đểu nói như ý muốn trăm trọc

” Hội trường mà”- Jun quay qua nói với Sandy

” tới rồi kìa, nói quài”- nó muốn chấm dứt cuộc trò chuyện sâu xa này

Cả đám bước xuống xe rồi bước vào nhà hàng. Vừa bước xuống xe, tụi nó và tụi hấn đã được chú ý của những người khác mặc dù chỉ có lựa thưa vài người, bọn nó/hấn chẳng quan tâm đến việc đó rồi bước vào nhà hàng như không có chuyện gì xảy ra

“Mới có 4 giờ mà cũng có nhà hàng mở, hội trường hay thật”- Jun quay sang nói với nó

” Đừng nựng tui, tui bị dị ứng. Với lại đừng gọi tui là hội trường này hội trường nọ nữa, gọi Handy đi”- nó nói hồn nhiên với Jun

“Ồ”- Jun lè lưỡi

tụi nó và hấn bước đến một cái bàn.

” vào bàn này ngồi đi”- nó chỉ tay

“ừ”- cả đám lại đồng thanh

thế là cả đám ngồi xuống, Jun thì ngồi xuống trước thì bỗng đứng lên, làm cho cả đám ngơ ngác

” sao vậy”- sandy hỏi

Jun đi qua bên Sandy, kéo ghế ra rồi nói

” mời”- jun nở nụ cười thân thiện

” Ghê nha”- nó phì cười

” Hehe, có gì đâu. thì tui đã nói là có trách nhiệm mà”- jun lè lưỡi nó

“đừng có nói nữa”- Sandy ngượng ngùng nói

” có gì đâu.....”- jun nói

” PHỤC VỤ”- nó la lớn lên

“Dạ chiiii....em tới đây”- một thanh niên cao 1m 73 chạy tới

” lại đây”- nó quắc tay lại

“dạ”- người phục vụ đó lật đật đi tới

” mấy chị và mấy anh muốn ăn gì ạ”- tên phục vụ đó rất lễ phép, rồi tên đó đưa menu cho nó

“để xem...”- nó cầm menu lên
 ” Cho chị một món.....”- nó nói tới đây bỗng khựng lại, rồi nó hạ menu xuống
 ” giờ ăn gì, Cam?”- nó hỏi hấn
 hấn chột liếc nó, nó thì nhìn hấn với cái bản mặt rất là vô tư
 ” nhìn gì lắm dữ dợ”- nó vẫn nói với cái vẻ mặt đó
 ” tui ăn súp bò London”- sandy reo lên
 ” rồi cho chị một súp bò luân đôn”- nó quay sang nói với tên phục vụ
 ” tui thì ăn cơm gà Ả rập”- jun nói
 ” cho tui cơm gà Ả rập, bó bít tết Ý”- nó nói tiếp
 ” Còn anh?”- nó hỏi hấn
 ” mỳ ý”- hấn trả lời
 ” rồi đó, làm nhanh đi”- nó lại quắc tay ý kêu tên đó đi xuống
 “ạ”- tên đó nói rồi đi vào trong
 ” đây là đâu?”- jun hỏi nó
 ” là nhà hàng của Candy, nhà hàng cũng nổi tiếng. Nhà hàng này tớii tớii nó mới mở cửa”- sandy quay sang nói giúp nó
 ” mời anh chị”- tên phục vụ đó để đồ ăn lên bàn tụi nó
 ” lui đi”- nó trả lời nhanh gọn
 ” ĂN THUI”- nó cầm nĩa và muỗng ăn ngon lành
 ” tụi mình cũng ăn thôi”- jun nói với sandy và hấn
 ” nè sandy”- jun quay sang nói
 ” h..hả”- sandy lấp bắp nhìn thẳng vào jun làm cả hai đỏ mặt
 ” chuyện là em.....em..có....”- jun loay hoay tai nói. ” mày làm được, cố lên” jun tự nhủ trong đầu
 ” emm...” ” mấy người ăn lẹ đi, tôi ăn xong rồi nè”-jun chưa kịp lên tiếng thì nó chen ngang, nó lấy khăn lau miệng mình rồi nói
 ” ăn gì đâu dính cả mặt”- hấn nhìn nó đáp, thực sự là khi nhìn nó lần đầu thì trong lòng hấn đã hiện lên một cảm xúc khó tả
 ” thì sao, có chết ai đâu”- nó nhìn hấn và jun một cách sắc bén
 “làm gì mà nhìn dữ thế” jun và hấn liền lên tiếng
 ” ăn lẹ đi”- sandy giục theo
 ” thiệt con trai ăn lẹ mê”- nó nói ám chỉ hấn
 ” được lắm”- hấn bắt đầu lên cơn
 ” tôi được mà”- nó nói trả hấn
 ” mập như heo”- hấn nói
 “kệ tui, ai mượn ”- nó dõ dỏi nói rồi đi ra xe
 “Ăn lẹ đi”- sandy quát jun rồi chạy theo sandy
 ” từ từ”- jun né né nói

thế là hơn mười lăm phút hai anh chàng nhà ta đã ăn xong(boll: chậm dữ vậy, kan: muốn gì, boll: à không, không có gì)

” chậm quá đi”- nó nói từng chữ

” thôi đi đừng nhắc nữa” - jun đỏ mặt nói

“cô không biết chán hả”- hấn quay sang hỏi nó

” ai đang gâu gâu quài ta?”- nó cố lơ đi những điều hấn hỏi

” cô nói cái gì”- hấn nheo đôi mày lại tức giận

” tới nhà rồi kìa, đợi hai người cãi xong tui mới chen vào đây”- sandy than thở

nó và candy bước xuống xe. Cơn gió buổi sáng thật mát lạnh, nhưng nó hết cảm hứng để hưởng rồi, mệt quá mà. Đi từ tối hôm qua đến giờ, nó mệt, rất mệt. Bây giờ nó chỉ muốn lên phòng nó ngủ liền. Định phóng đi thì hấn lên tiếng

” tối 8 giờ tôi sẽ qua đón cô”- hấn

” gì nữa? tui hết sức rồi mà bắt tui đi nữa sao”- mặt nó nhăn nhó

” jun chạy đi”- hấn kêu jun

” ok”- jun nói rồi phóng xe đi, không để cho nó phản hồi lại

“ÊÊÊ.....TUI KHÔNG ĐI ĐÂU, ĐỪNG QUA ĐÂY NHA.... thiệt tình”- nó quay lại thì thấy Sandy không mở cửa

” sao không mở đi”- nó chỉ vào cách cửa

” kẹt rồi, không mở được”- sandy nhìn nó

” để tui”- nó lùi lại, nhìn biết ý sandy lùi ra xa và cô cầu trời cho cách cửa này bình an

” YAAAA.....”- nó chạy lại và RẦM, cách cửa bị bay xa xa và kèm theo là một bóng dáng lảo nhào

” cái gì vậy?”- nó hỏi Sandy

” thì là cái cửa”- sandy

“không phải cái gì đang nằm kia”- nó hỏi sandy rồi chỉ vào vật đang nằm lảo nhào ở kia

” ai biết, lại xem đi”- sandy nói rồi kéo tay nó đi lại chỗ cái gì đang nằm ở đó

” hình như là một cô gái”- sandy nói

” có máu nữa kìa”- nó lại chỉ vào cổ tay và cổ chân

” áo dơ nữa”- sandy nhìn vào chiếc váy đỏ

” ai vậy”- nó chỉ

” tui đâu biết”- sandy nói rồi ngồi xuống để quan sát dễ hơn.

” nhìn rất quen” nó và sandy cgawm chú nhìn cô ta, bỗng....

“c...cứu...cứu...tôi.....ha...han...handy...cứu....tôi.....”- cô gái đó lên tiếng, tiếng nói yếu ớt và đau khổ khiến cho người ta muốn thương xót

” nghe tiếng quen quen”- nó và sandy nói.Nó vén mái tóc vàng óng sang một bên...

c...cô.....cô...t...ta...l...là.....

“”””””tạị quán bar“””””

tạị phòng Vip5

căn phòng tràn ngập sự im ắng và sự sát khí. Một cô gái mang vẻ mặt giống Candy đang cầm điều lá hút thuốc, ngồi chéo chách, ánh mắt chứa sự tức giận nồng cuồng

” bụi bặm làm ăn giống gì vậy hả”- cô lên tiếng

” tụi em xin lỗi chị”- một người con trai có khuôn mặt giống nó bước đến cúi đầu phía người con gái đó

” cậu không cần đâu, cậu đã cố gắng rồi”- cô lấy tay nâng cằm cậu lên, ánh mắt của cô đang ẩn một điều ẩn ý

” tụi bây ra ngoài đi”- cô la lớn

” mấy lâu nay không gặp, ta chưa tận hưởng mùi vị của cậu , hãy vào bên trong ta, hết sức có thể”- cô nói rồi nằm xuống

” Vâng thưa cô”- cậu con trai đó không có vẻ ham muốn hay thích thú.....

CÂU CHUYỆN BẮT ĐẦU THÚ VỊ RỒI ĐÂY, TỪ CÔ GÁI NÀM Ở SÂN VƯỜN, RỒI CUỘC HẸN BUỔI TỐI CỦA HẸN, GIỜ LẠI CÓ NGƯỜI CÓ KHUÔN MẶT GIỐNG NHAY NỮA, CÓ VẼ LÀ CUỘC ĐỜI CỦA HANDY BẮT ĐẦU GẶP SỐNG GIÓ RỒI NHA, XIN MỜI CÁC BẠN ĐÓN XEM CHAP 5: SỰ THẬT VỀ CON SỐ 14- BUỔI TỐI Ở NHÀ KHANG GIA ĐỂ XEM HANDY NHÀ NHA LÀM GÌ TRƯỚC MỌI KHÓ KHĂN NÀY NHA

5. Chương 5: Một Ngày Vẫn Như Mọi Ngày Thôi...haizzz!!

Chương 5: Buổi tối ở nhà Khang Gia (p1)

“chuyện quái quỷ gì đây”- nó nheo mày trông khó hiểu

” Candy..ph...phải...không...mày”- sandy lấp bắp nói, cô rất sợ máu phụ nữ lắm, nếu có đi làm nhiệm vụ mà là phụ nữ thì cô, candy, Chi và kindy không dám ra tay đâu! chỉ có nó mới dám thui (boll: máu lạnh kinh) nên thấy candy như vậy cô không thể bình tĩnh được

” chắc nó chứ ai, mà sao ra nông nổi như vậy “- nó chóng nạnh 2 bên ra đáng, sao nó thấy có gì đó không khác lạ, nó cảm giác ”candy” nằm ở đây và ”candy” lúc ở sân bay rất giống nhau về khuôn mặt, thậm chí là nếu người khác nhìn vào có thể nghĩ là cùng một người,lại cảm thấy ”candy” nằm ở đây rất gần gũi với nó, còn người kia thì nó lại không để ý cho lắm. Rồi nhớ chợt nhớ ra lúc ở sân bay candy đã nói đi đâu đó? không nhớ, thật sự là nó không thể nhớ

” nghĩ gì vậy”- sandy ngơ ngác hỏi

” Hả? À không, không có gì. Thui khiêng Candy vào nhà đi”- nó nói rồi khụy xuống để đỡ candy ngồi dậy.

” TRỜI ƠI, ĐÁ HAY SAO NẶNG DỮ VẬY” nó cố gắng kéo Candy dậy một cách hết sức có thể. Chứ sao, nó và Candy là chúa ăn luôn, gặp nhau là toàn nói về chuyện món ăn, nhưng đáng lẽ ra là nó ” nặng tẩn” hơn là candy nhưng do nó hay...có thể nói là ”vận động tay chân” rất là nhiều nên nó đã được ” giảm tự nhiên”

” phụ tao coi...”- nó cố lấy hơi nói với sandy.

” mày làm đi, tao là con nhà quyền quý nên không.....tiện. Thôi tao vào trước nha”- sandy nheo mắt tinh nghịch nhìn nó rồi phóng một cách cực độ vào nhà chỉ trong nháy mắt

” mày...mày được lắm....”- nó bước đi trông nặng nề vì phải vác một thứ ” nặng ngàn cân” đi từ từ vào nhà

Hết 25' sau đó, chính xác là 8 giờ 25 phút

” MỆT QUÁÁÁÁ...“- nó để candy nằm trên ghế rồi ngồi bệch xuống chiếc ghế sofa màu xanh nhẹ cho ba mua từ Canada về để tặng nó...” mệt quá, biết vậy kêu ba đừng làm cầu thang đi vào nhà cho rồi, lếch lên muốn đức hơi...”

” Sandy”- nó

” j vậy”- sandy đi từ trong bếp ra, tay cô cầm một ly nước lạnh đem ra cho nó

” à! giờ mới lên hả?”- sandy cười một nụ cười tếu từ trước có thể làm nó tức không thể làm gì được. Nó chỉ có thể phàn ra một câu

” hứ! bạn bè mà vậy đó”- nó quay mặt đi chỗ khác thở dốc để lấy lại sức rồi lại nhìn xung quanh căn nhà. Căn nhà vẫn như xưa nhưng có một chút thay đổi khi nó đi du học ở Anh. Da tường nhà vẫn là màu xanh nhạt biển và pha thêm một chút màu trắng, ở giữa trần nhà có một bóng đèn to lành bằng đá thủy tinh nguyên nhất, thường thường bình bông ngay cầu thang là hoa hồng, nhừm bây giờ đã là hoa cẩm tú. Nhà nó có ba lầu

lầu thứ nhất là phòng ngủ của tụi nó được chia ra chứ không có ngủ chung đâu! Có 12 phòng lận, tụi nó chỉ sử dụng 5 phòng thôi, chứ 7 phòng còn lại để “trưng”

Lầu thứ 2 là thư viện của nó và là nơi quản lí trường học, ở trường cũng có một phòng. lầu thứ 3 là sân thượng, ở trên đó cũng có một phòng, nơi để bọn nó xả stress

” nhà thay đổi ghê mày”- nó ngã ra sau ghế

” ừ! mình đi khoảng mấy năm rồi mà, lúc còn có.....“- sandy cười nhẹ định nói chữ ”Trân” trước mặt nó nhưng cô đã khựng lại. Cô không muốn nó nhớ lại chuyện xưa, vì cái chết của Trân nên nó mới quyết định đi du học (boll: chữ đời nào chỉ mà đi; handy: đúng đó em). Nhưng dường như là nó biết hết

” không sao đâu, tao ổn! tụi bây đừng làm như thế”- nó nhìn sandy cười với nụ cười hồn nhiên

” mà nhắc tới con Trân tao mới nhớ! lâu rồi tụi mình không đi thăm nó phải không? khoảng 6,7 năm rồi, đâu phải con số nhỏ”- nụ cười, vẻ mặt của nó cứ cười đùa trước sandy làm không không kìm được nước mắt. Nó là đứa từng bị xem là đứa nhát gan, dễ khóc nhất từ lúc nhỏ, bị bạn bè xa lánh vì không ai dám chơi với nó. Nhưng từ ngày Trân không còn trên thế giới này thì nó đã thay đổi hẳn, nó tự tạo cho mình một thế giới hoàn hảo, tự an ủi, tự âu lo...

” con candy giờ sao”- sandy đổi chủ đề

” thì đợi nó tỉnh chứ sao”- nó

.....

[I never know]

[baby]

[I never know.....]

[Never know - nishino kana]

.....

” gì vậy“- nó cầm điện thoại lên và xem ” 0976...?????” số kì thế

” số lạ mày ơ”- nó ngược nhìn sandy

” thử bắt máy xem”- sandy khoanh tay đứng nhìn

” alo”- nó trả lời với giọng lạnh lùng

” tôi quên nói là không chỉ có cô mà các bạn cô đều đi hết, bắt đầu 10 giờ. Cho cô biết là có ba mẹ của các cô cũng sẽ ở đó....chút nữa tôi sẽ đón các cô....”- giọng trầm nam tính phát ra từ dây bên kia làm cho ai nghe cũng phải tuân theo

“ê tên kia! mặc dù không biết người là ai nhưng...người nói vậy ai hiểu. Tự dưng....”- nó ngồi chéo chân nói lớn

” cứ như vậy mà làm đi....tút...tút...”- đầu dây bên kia đã cúp máy

” chuyện gì vậy mà”- sandy hỏi

” ai mà biết, tự nhiên gọi tới kêu này kêu nọ.....gọi cho con kindy và Chi về nhà ngay, còn về vụ con Candy thì kêu bác Hồng lo đi, tao lên lầu 2 một tí”- nó nói một mạch rồi đi lên lầu

” nhưng vụ gì mới được”- sandy ngơ ngác

” cứ làm theo đi”- nó liếc nhìn sandy bằng ánh mắt sắc bén, làm cô thấy thật ớn lạnh

” à..ừ”- sandy cười trừ

” gọi cho kindly”- cô nói rồi bấm bấm vào màn hình

[anh không hề nói những câu ngọt ngào]

[anh không biết đánh yêu chút nào]

[anh không hề không hề...chẳng giống như em đã mơ...]

[soái ca- Bảo Uyên]

” alo”- tiếng kindly phát ra từ đầu dây bên kia

”ê, handy kêu tụi bây về gấp kìa”- sandy nói như ra lệnh

” đang trên đường về đây”- kindly

" có Chi không"- sandy ngồi xuống ghế sofa

"có, nhưng còn yếu lắm"- kindly

” về lệ nha! thui cúp máy”- sandy

“ù....tút...tút.. ”

” BÁC HỒNG ƠIIIIII.....”- sandy la toáng khắp căn nhà

” da da!! cô chủ gọi tôi”- bác quản gia chạy từ đâu tới với vẻ mặt hấp tấp

” bác lo cho can.....à bác lo cho candy dùm cháu nha! cháu cảm ơn”- sandy cười dịu nói

” ù! cháu cứ để nó nằm ở đó đi, bác đi quét sân sau rồi vào”- bác Hồng nói rồi quay đi

Bác hồng: nhà quản gia biệt thự của nó, biệt thự nó tên Winter cold, dịch ra là mùa đông lạnh. Bác làm ở đây lâu lắm, từ khi tụi nó chưa chào đời. Bác như là người cha thứ 2 của tụi nó, à mà chỉ có candy, kindy, sandy và Chi thui, chứ nó là cha thứ 20

” vậy bác coi nhà luôn nha”- sandy nói rồi chạy lên lầu chưa kịp cho bác trả lời một chữ

” ừ”- bác cười rồi lại bước tới chỗ Candy đang nằm ngất đờ nó dậy rồi khiêng nó đi lên lầu. Đương nhiên, bác cũng như nó, cực khổ thui

~~~~~

10' sau đó

~~~~~

” VỀ RỒI ĐÂY CẢ NHÀ OIII.....”- Chi hớn hở chạy vào nhà la toáng. Không thấy ai trả lời làm cô hơi bị hụt hẫng chút. Biết ý kindly nói lớn

” về rồi, xuống đây ăn bánh ngọt nè”

vẫn im lặng thất thường

” là em sao? hiếm khi được nghe em gọi...”- tiếng nói nghe có vẻ vui mừng nhưng nó chẳng quan tâm

” tôi có chuyện muốn nói”- nó ngắt ngang cuộc nói chuyện của Din làm anh thấy hơi trống vắng

” em nói đi”- Din thở dài, nó ít khi tiếp xúc với anh từ khi còn nhỏ

” ba mới gửi tin nhắn cho tôi, nói rằng công ty có xảy ra sự cố. Anh biết?”- nó nói như hỏi tội

” Anh biết! anh đang cố gắng đây”- Din

” cố gắng? anh đang nói gì vậy”- nó nheo mày trông khó hiểu

” thì...! công ty đang đấu trả với tập đoàn Khang Gia”- Din

” Khang Gia? mình đang hợp tác với Khang Gia mà! Sao có thể”- nó chưa kịp nói thì Din lên tiếng

” anh nghe nói là Ông Khang đang đi công tác bên Mỹ, ông mới để cho con trai đầu Khang Chấn Nam lên giám sát! Nghe nói cậu ta đang ở chức phó tổng thống, cậu ta hơi khó tính một chút nên...”- Din cố gắng giải thích

” Khang Chấn Nam;- nó hơi nheo mày, lại ”là tên Cam thú vị đó sao?!”

” hôm nay sẽ có cuộc họp giữa họ! chắc chắn sẽ có bọn em và con của những người khác tập hợp, 10 giờ đó. Tại T.O.P, để anh qua trở các em, được chứ”- Din

” anh có thể đón các bạn tôi là được rồi”- nó rồi bệch xuống ghế một cách nhanh gọn

” em lại không muốn đi à”- Din

“.....” -không trả lời, nó im lặng một hồi, nó không thích chỗ đông người. Đặc biệt là những nơi như thế làm nó muốn phát nổ

” nhưng em cũng vì mẹ và ba mà đi chứ”- Din cao giọng

” tôi không muốn đi, nếu họ nói sao không có tôi thì nói rằng nhà này không có đứa con gái nào tên Tương Bảo Nghi, tôi cúp máy đây”- nó nói một lèo rồi cúp máy không cho Din phản kháng lại một lời.....chợt nó khụy nhẹ xuống

” Nhức đầu quá”- nó chợt thấy choáng váng và đau nhức ở đầu...một hồi sau cơn đau mới dịu xuống làm nó cũng thở phào nhẹ nhõm theo...rồi nó quay trở lại công việc của mình....ôi ở đời.....

~9 giờ 35’

~” XONGGGG.....”- nó reo lên trong vui sướng

” xuống nhà thôi..”- nó phúng hết tốc lực bay thẳng xuống nhà

~ ở tầng trệt

” ủa, sao không có ai thế”- nó ngó nghiêng mà chẳng thấy ai đâu. Bí thế, nên nó móc điện thoại ra gọi cho Sandy

.....

[kể từ ngày đó hai ta chẳng thấy nhau]

[anh sống ra sao, yêu người thế nào]

[người yêu cũ- khởi mỵ]

” chơi nhạc sến thế, bộ nó thất tình chẳng” nó thầm nghĩ trong đầu

” alo”- tiếng sandy phát ra

” đang ở đâu thế”- nó hỏi

” mua sắm với Kindy và Chi, tao có mua đồ cho mày nữa nè. Hồi này Kindy về không thấy ai, chạy lên lầu thì nói chỉ thấy tao thôi. Nó hỏi mày đâu tao nói ở trên lầu. Thế Chi rủ đi mua sắm, tao hỏi có nên rủ mày

đi không, bọn nó nói chắc mày không thích đi đâu, đi này giờ được 2 tiếng rồi! mà mày làm gì ở lầu 3 vậy, không lẽ này giờ luôn á? - sandy trả lời một mạch làm cho nó nghe như "tìm muốn tan vỡ" ra

"TAO CHO TỤI BÂY 10 PHÚT ĐỂ VÁC XÁC VỀ ĐÂY, ĐÚA NÀO KHÔNG VỀ....TAO THÁCH ĐÓO....."- nó la rồi cúp máy

"ê,ê 10' sao kịp"- cô hỏi nó nhưng đã quá muộn rồi! nó đã tắt máy, bỗng cảm giác bất an đang tỏa ra người cô

"tụi bây đi về ngay"- nó kéo tay kindy

"đang vui mà"- kindy

"con handy giận rồi kìa, tao chưa muốn mất mạng đâu"- sandy

"nó giận kệ nó chứ"- kindy

"nhưng nó sẽ tới đây rồi nó đập phá pla pla rồi sao"- sandy cố nói

"kệ nó chứ! nó đền chứ đâu phải mình"- kindy cười

"tao hỏi tụi bây con handy nó có thể sử dụng được bao nhiêu vũ kịs"- sandy

"tao nghĩ là 2"- kindy

"tao nghĩ là 4"- Chi vừa mới đi mua dây chuyền hổ phách về nghe được câu thì cô chen vào

"tụi bây sai hết rồi! con Handy có thể dùng "thành thạo" 18 loại vũ khí khác nhau. Nếu tụi bây muốn giữ cái mạng thì về ngay. nó đang cầu đó"- sandy

"sao nó lại cầu"- Chi

"đi về lẹ đi, qua 10 phút mình không còn thiên đường mà đi đâu"- sandy giục rồi kéo 2 cô bạn đi ra ngoài xe

"bác ơi phóng lẹ đi"- nghe sandy nói thế bác tài xế thấy lo lo

"chuyện gì vậy cháu?"- tài xế run bần bặc

"Handy...đang giận"- sandy ấp úng

"các cháu lên xe...Nhanh"- bác đẩy tụi nó vào rồi chiế xe lẫn bánh tang tóc chỉ trong chớp mắt

trên xe

"chuyện gì mới được"- kindy nheo mày trông khó hiểu

"nó đang giận"- sandy sợ hãi nói

Nhìn thấy sandy run rẩy làm cho kindy và Chi cảm thấy bất an

"khi nó giận thì nó sẽ làm gì"- Chi sợ hãi nói

"mày không tưởng tượng ra được đâu"- sandy

"nhưng nó làm gì mày chưa"- kindy

"rồi! đó là sinh nhật thứ 14 của tao. Handy đã nói là nó và tao sẽ gặp lúc 6 giờ nhưng 6 giờ rưỡi tao tới vì tao ngủ quên, kết quả sau đó là....."- sandy nói tới đây dừng lại

"cô ơi! hình như tới nhà rồi phải không"- tài xế run sợ hãi nói

"đâu??"- cả ba đồng thanh nhìn vào căn biệt thự. Nó đã thay đổi không khí rồi, im ắng, bầu trời bỗng dưng không có nắng. Im lặng thất thường....

"nhà mình sao héo le vậy"- chi ngồi xong xe nói

” Chi, đưa cho tao hộp quà có sợi dây chuyền đá hổ phách hoặc màu lục lam”- sandy chìa tay ra nói

” chi vậy”- Chi ngơ ngác

“nếu mày muốn chết thì thôi”- sandy gần

” à...ờ”- chi liền lục lọi trong túi xách

” tui bây nhớ đừng nói gì thêm ”- sandy nói rồi bước vài nhà

” két két” tiếng cửa phát ra làm sandy sồn gai óc

” tui bây về rồi hử”- nó đứng trên cầu thang nhìn cô. Cô có thể cảm nhận được cái mùi sát khí đang lan tỏa quanh khắp cơ thể cô. Cơ thể cô đột nhiên bất động

” ờ! tui về rồi”- sandy

” mấy phút rồi”- nó lấy đầu ra cây sắt dài quơ quơ

” trễ 2 phút”- sandy đổ mồ hôi hộp

” nhưng tôi có đồ cho bà”- sandy cố giải thích

” Đâu Đâu”- nó bỏ cây sắc xuống nhảy tưng tưng. Không khí trông tức khắc trở lại bình thường như trước. Chim hót líu lo, nắng lại lên, không khí thoáng mát (boll: ôi mẹ ơi)

” A, đá hổ phách...đẹp quá”- mở gói quà mà Sandy đưa cho nó, nó tươi cười hồn nhiên, nó rất thích đá hổ phách, màu nâu vàng đất đẹp mê hồn. Chợt nó thấy kindly và Chi núp sau cửa nhà

” làm gì vậy”- nó

” à không có gì hết”- cả hai đồng thanh

” à, sắp đi giao lưu với các tập đoàn rồi đó, giờ 9 giờ 45 rồi. Bụi bây lên sửa soạn đi, 10 giờ là đi rồi đó”- nó

” nhưng tao buồn ngủ”- cả ba đồng thanh đáp lần 2

” ĐI LÊN...”- nó hét

” daaaaaaa.....”- cả bốn đứa lủi thủi bước lên lầu cùng với những túi xách hàng hiệu

Cho Boll xin thông báo với mọi người, tại vì mấy bữa nay boll mắc thi kiểm tra HKII nên thường không có thời gian rảnh lắm...hehe...nên có khi Boll sẽ dừng chuyện một thời gian.....Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã theo dõi ộ truyện này....xin cảm ơn

CHAP 6: SỰ THẬT VỀ MỐI QUAN HỆ GIỮA NGƯỜI BẠN THÂN- TÔI SẼ BẮT CÔ PHẢI THAY THẾ CÔ ẤY!!!

6. Chương 6: Sự Thật Về Mối Quan Hệ Giữa Người Bạn- Tôi Sẽ Bắt Cô Phải Thay Thế Cô Ấy

Chương 6: Sự Thật Về Mối Quan Hệ Giữa Người Bạn- Tôi Sẽ Bắt Cô Phải Thay Thế Cô Ấy (P1)

~10 giờ 5 phút

~”Bing Bonggg”- tiếng chuông ngân nga vang lên trong căn biệt thự Winter Cold

“Đợi chút, ai đó”-Sandy từ trên lầu bước xuống với chiếc váy dạ hội mà xám trông huyền bí và cá tính, mái tóc được cô cột cao lên và cài một con bướm màu tím nhạt được làm bằng đá sofi màu tím huân ảo lấp lánh, dây chuyền làm bằng bạc nguyên chất cũng được đính đá sofi....Đôi giày cao 3 tấc màu xám lấp lánh tạo cho cô một vẻ đẹp lỳ la. Đôi môi đỏ mọng son bóng nhẹ quyến rũ...bên tay cầm theo một vải ví được làm

da.....Trên khuôn mặt trắng hồng được cô đeo một chiếc mặt nạ màu xám.....nhìn vẻ sang trọng như vậy thui chứ cô di chuyển cũng khó lắm, tại vì lâu rồi không mặc nên di chuyển cũng hơi khó khăn một chút,

“ Bing Bonggg...”-tiếng chuông lại vang lên

“ Tự đẩy vào đi, cửa không khóa”-cô cầm váy bước xuống trông khó khăn

Cánh cửa mở ra và theo sau có là một bóng dáng người con trai mặc đồ vest trắng cao 1m8 bước vào trước sự ngỡ ngàng của Sandy

“chào em, anh là Trương thế khang, em có thể gọi anh là Din”- Din nở nụ cười hiền dịu

“chào.....!!”-cô chào nhỏ giọng nhìn Din chăm chú “ cũng đẹp quá, mái tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt màu nâu đen đậm.....,mà sao nhìn anh ấy giống giống ai ấy nhỉ”, sau một lúc hoang hồn thì cô mới bình tĩnh lại và nheo đôi lông mày suy ngẫm

“ à xin lỗi, em tên Sandy, rất vui khi gặp anh”- cô lấp bắp giới thiệu mình

“ Sandy??? cô em mình cũng có những đứa bạn dễ thương ấy” Din mỉm cười nhẹ

“ Ai đấy ”- Kindy từ từ bước xuống cầu thang, đôi mắt huyền ảo nhìn hai người họ không rời. Cô hôm nay rất khác với mọi ngày, bước xuống cùng với chiếc váy dạ hội màu nâu đất, tay bên kia cầm một cây quạt màu đen kiểu nhìn trông rất có quyền quý. mái tóc đen huyền được cô xõa ra và một bên được cô cài một bông hồng đen như phong cách quý tộc, cô đeo chiếc mặt nạ màu đen huyền, đôi môi màu đỏ quyến rũ cuống hút

“ A, kindy à! ”- Din lại nở nụ cười

“ Anh Din!! ”- cô hơi mừng trong lòng khi nhìn thấy anh họ của mình (như bollen đã nói kindy được ba mẹ Handy và Candy nhận nuôi, nên Kindy kêu là anh họ rất bình thường)

“ Hai người quen biết”- Sandy hơi bất ngờ

“ lát nữa kể cho nghe”- Kindy nhìn Sandy

“ TRỄ RỒI.....TRỄ RỒI...”- Chi la toáng từ cầu thang chạy xuống với chiếc váy dạ hội rất chi là dễ thương, màu hồng phấn, bên tay trái cô đem theo một cái bóp màu trắng, mái tóc cột méo qua một bên, trông rất sành điệu và cực kì nữ tính.....đúng là con gái.....

“Aaa! Chi em cũng ở đây à!!”- Din hơi bất ngờ

“ Anh Din á! em chào anh ”- Chi khi thấy anh cười tươi nhìn

“ sao con Handy lâu thế!”- sandy bây giờ chen ngang

“ em ấy không đi ”- Din trả lời

“ kêu tao làm gì”- nó trước trên cầu thang nhìn bọn cô...nó không mặc đồ dạ hội, nó mặc quần áo ngủ bình thường, mái tóc vẫn xõa dài và có hơi rối

“ sao mà không sửa soạn”- Sandy hỏi

“ tao không đi”- trả lời ngắn gọn, nó bước xuống cầu thang

“ nhưng lỡ...”- Din cũng lên tiếng

“ có Kindy đi thay, dù gì bọn họ cũng đã bao giờ gặp tôi ”- nó không đi lại chỗ mọi người mà nó lại đi vào bếp

“ thiệt là, thôi thôi...đi đi lẹ...sắp trễ giờ rồi ”- Chi chỉ vào đồng hồ

“ nhưng còn Candy ”- kindy chợt lên tiếng

không trả lời, nó thản nhiên bước ra và bên tay mang theo một cốc sữa lạnh

“ nó tới thì tới, không tới thì thôi..sao mà lại hỏi tao, tụi bây đi lẹ đi”- nó ngồi phịch xuống ghế

“Ồ!!! vậy tụi tao đi, chào”- Sandy nói có vẻ lừng lừng đi ra cửa, Chi, Kindy và Din cũng lần lượt đi theo sau..trước khi bước ra ngoài Din không quên để ánh mắt mình đưa em gái

Tiếng xe Koenigsegg CCXR Trevita (xe này có thiết nha) bắt đầu phát tiếng và từ từ lẩn bánh chạy đi khỏi khu biệt thự...Bây giờ nơi đây chỉ có mình nó, Candy thì đang nằm không biết sông chết làm sao, Bác Hồng là chắc về nhà chút nữa mới tới.....nó móc điện thoại ra và gọi số....

~“ alo”- tiếng chào hỏi có vẻ khàn giọng

“ bác sĩ à! tôi là Trương Bảo Nghi, ông mau tới khám cho con bạn tôi được không”- nó

“ được, bây giờ tôi qua....”- ông nói rồi định cúp máy....

“ khoảng 10 phút nữa ông hãy qua, ok....bye ”- nó cũng tắt điện thoại

Lại một lần nữa im lặng, nó lại cảm thấy chán nản..... ngược đầu nhìn trần nhà, chợt nó đi vào nhà bếp lần hai

Tại Nhà Bếp

“ gạo, gạo đâu.....”- nó lay hoay với mấy cái tủ, mãi được một lúc..nó mới moi ra được cái bịch gạo nhỏ

“ xong, rồi tới....hành, tỏi, gia vị, thịt bò...”- nó mở cửa tủ lạnh ra và đem theo mấy thứ đồ ăn mà nó cần

“ OK, giờ bắt tay vào làm CHÁO THỊT BÒ ”- nó bẻ răng rắc cười gian

“ trước tiên phải làm như thế này, thế này..”- nó làm chăm chú và rất điêu luyện ấy chứ, tất nhiên.....mẹ nó đã tốn không ít 3 năm để dạy nó nấu ăn đây (boll: ôi, những người mẹ thật là vĩ đại)

“ xong, giờ đợi cơm thành cháo thui...”- nó gio gạo xong rồi đẩy nắp bậc bếp lên

“ BINGGGG BONGGG”- tiếng cửa chuông lại vang lên

“ aaaa!!...RAAA LIỀN...”- nó hối hả chạy ra ngoài

“ông tới tui à!!! nhanhhh..”- nó cười tươi mở cửa nhưng nụ cười đó bỗng vụt tắt khi nhìn thấy

“ Handy!!! bà có khách à..”- khuôn mặt và giọng nói quen thuộc nhưng không thân thuộc đứng trước mặt nó

“ Candyyy...”- nó nói nhỏ

“ sao thế! ”- candy vuốt tóc nhìn nó

“ à! không có gì...”- nó quay đi

“ mọi người đâu rồi”- cô nhìn căn nhà xung quanh chỉ có dáng bóng nó

“ đi tiệc hết rồi”- nó ngồi xuống ghế lấy sách báo ra đọc

“ tiệc sao?? Sao không ai nói tôi thế...tui phải lên chuẩn bị..”-cô hấp tấp chạy lên lầu thì nó hét lên

“ ÊÊÊÊ.....KHOAN ĐÃ”- nó chạy theo

“ sao thía ”-cô quay lại nhìn nó

“ để tôi mặt phụ bà....mặc váy dạ hội đấy, lâu lắm”- nó cười nhạt nhìn

“..ờ...cảm ơn nha”- nói xong cô và nó đi vào phòng

“ Cũng hên hồi nãy mình kịp thời khiêng Candy kia vào phòng Kindy ” cô nghĩ thầm thở dài nhẹ nhõm... Candy nhìn nó bằng ánh mắt chứa đầy sự nghi ngờ

“ cô và bạn cô sẽ sớm đoàn tụ ở thế giới bên kia thôi, cứ chờ đó ” cô nhếch mép đi vào phòng, nó cũng đi theo sau

~tại phòng Candy

“ mặc cái gì bây giờ ”- cô nhìn qua nhìn lại những bộ váy dạ hội của Candy

“ màu này nha ”- cô chọn bộ váy đỏ rực làm cho nó nhìn vào muốn.....

“ ĐẸP NGAY CÁI MÀU ĐÓ ĐI ”- nó quất tay từ chối

“ chứ chọn màu gì ”- cô gãi đầu

“ ngồi xuống giường đi, để tao chọn ”- nó đi lại lựa bộ váy

“ nè, bộ này đi ”- nó đưa cho cô một bộ váy màu tím ông sát ôm rất cách điệu và quyến rũ

“ ừm ”- cô chụp lấy bộ váy chạy vào phòng thay đồ

_____ 10 phút sau _____

“ thấy sao ”- cô bước ra

“ được gòi, ngồi xuống đây tôi trang điểm cho ”- nó gật đầu hài lòng

“ nó cũng tốt mà, nhưng vì người mình yêu, mình sẽ làm tất cả ” cô nghĩ trong đầu rồi ngồi xuống bàn trang điểm

_____ 15 phút sau _____

“ xong rồi, đi ”- nó bỏ cái makeup xuống rồi bước ra ngoài

“ ai chở tao? ”- cô chỉ vào ngực

“ ngoài tao ra còn ai không ”- nó nhìn

“ ờ ”- cô lụi thụi bước theo

Bước xuống nhà thì chẳng thấy nó đâu, cô cũng nhúng vai đi ra cửa.....

“ mò gì lâu thế ”- nó ngồi trên xe từ lúc nào, chiếc xe lamborghini màu xám đẹp lạ lùng làm cho cô rất hưng phấn “ từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ chưa lần nào được ngồi lambo, hôm nay có phước ” cô hơi đơ người

“ Lên xem lẹ.... ”- nó bắt đầu mất kiên nhẫn

“ Ừ ”- cô gật đầu rồi ngồi vào trong xe

~~~“ đi xong có gì về chung với bọn nó luôn nha, nếu không được thì.....gọi tao, tao ra đón ”- nó lái xe chở Candy đi trên con đường quốc lộ

“ À.....ờ! ”- Candy gật đầu lia lịa

“ nè! lúc về Việt Nam thì mày đi đấu thế ”- nó giả bộ hỏi

“ hử? tao đi và quán Bar ấy mà...nhưng tao uống có chút rượu thôi ”- cô lấy son màu đỏ cherry son lên môi của mình nhiều lần

“ uống một chút! chứ không phải bàn chuyện hãm hại tụi tao sao ” nó nhếch mép nhìn cô

“ sao mày không đi! ”- cô chọt lên tiếng

“ tao đau bụng ”- ba chữ ngắn gọn, nó trả lời không suy nghĩ

Kết thúc cuộc nói chuyện, nó và cô chẳng nói chuyện với nhau.....

“ “ “ “ “trôi qua 15 phút “ “ “ “ “ “ “ “ “ “ “

“ chào nha ”- cô đi ra cửa xe và không quên quay lại vẫy tay chào

“ ừ! vào trong lẹ đi ”- nó vẫn không nhìn cô là lái xe đi mất

“ Đúng là mấy bọn không ưa ”- cô hất mặt đi vào trong

nó chăm chú lại xe nên cũng hơi có phần chán nản, chợt nó lấy headphone gắn vào tai mình

.

“alo”- tiếng nói chào là của một nam giới

“ chào Simon”- nó

“ Hello handy, how are you, what are you doing”- Simon hăng hái nói ( boll: mina-san (mọi người) Simon là ai thì mời mọi người đón xem chap 8 nha )

“ dịch dùm ạ!!! ”- nó hơi trầm giọng

“ giỡn thui mà!!! sao, khỏe không”- cậu cười khỏ khi nghe nó nói như thế

“ khỏe như trâu đây ”- nó có hơi mỉm cười khi nghe Simon hỏi thăm

“ đang ở đâu thế???”- cậu hỏi

“ Hồ Chí Minh city”- nó

“ về nước rồi à! hùi nào thía ”- cậu hơi ngạc nhiên

“ nói sao cho cậu hiểu đây!!!! à, khoảng 12 giờ tối qua ”- nó suy nghĩ một hồi rồi đáp

“ chọn giờ đẹp ghê”- cậu lại cười trừ

“nói nhiều!!! thôi bye nha....về nha nói tiếp”- nói vội tắt làm cho cậu chưa kịp ú ớ gì

\*\*\*\*\*

Tại Nghĩa TRang

Nó xuống xe và bên tay cầm theo một đóa hoa cúc trắng...hương tới lẩn mộ gần như nằm ở giữa trung tâm

“ chào TRân iu dấu, cô bạn của tuiiii”- nó mỉm cười tươi khi bước tới lẩn mộ của TRân

“ hôm qua tui mới về nước!!! sorry nha....còn phải gặp mặt đối tác nữa ”- cô gái đầu lè lưỡi rồi khuyu xuống lấy bó hoa mình mua đặt vào lọ nhưng....

“ có hoa sao, lại là hoa hướng dương???”- nó hơi nhú mày lại

“ không lẽ người đó vẫn đến thăm mày á, thật không thể tin được ”- nó có hơi kinh ngạc.....suốt 6 năm qua...hắn..... vẫn thăm cô bạn của nó sao (boll:vì TRân rất thích hoa hướng dương nhưng đag ở tháng 6 và tháng 7neen không có,chỉ có ở Nghệ An thì phải.....suy ra anh này chung tình ghê )

“MÀ mày biết không...tao gặp người đó rồi...cũng cao, đẹp trai, da cũng trắng nhưng hơi tiết kiệm lời nói, thay bằng hành động...”- nó ngồi kể một tràng một mình..

“hôm nay tao chồn làm đi chơi.....!!! giỡn thui, thật ra là đi thăm mày đấy...ở bên Anh tao thấy hơi khó khăn một chút, quen cũng không ít người đâu, nhưng ngược lại họ rất tốt tính”- nó

“ cô nói như vậy xong chưa ”- giọng nói quen thuộc tưởng chừng như nó quên lại lên tiếng trước mặt nó làm nó đứng phốc dậy

“ ..Khang.Chấn.....Nam”- nó đánh vắn từng chữ

CHAP 7: SỰ THẬT VỀ MỐI QUAN HỆ GIỮA NGƯỜI BẠN – TÔI SẼ BẮT CÔ THAY THẾ CÔ ẤY ( P2)

## 7. Chương 7: Sự Thật Về Mối Quan Hệ Giữa Người Bạn- Cô Nói Cô Thích Tôi

CHương 7: Sự Thật Về Mối Quan Hệ Giữa Những Người Bạn- Tôi Sẽ Bắt Cô Phải Thay Thế Cô Ấy (2)“Khang..chấn.. ..Nam...”- nó ấp úng nói tên anh

“ tại sao cô không đi ”- hắn quay sang mộ chủ đề khác, tay thì đúp vào túi quần

“Nói về bữa tiệc thì là tôi không đi, nhưng lí do vì sao thì anh không có quyền dò hay xét tôi ”- nó hơi nhũn mày khó chịu về thái độ hơi ngạo của hắn

“ tôi không có quyền sao???”- hắn bước từ từ tiến lại gần nó

“ đứng xích ra ”- nó không lùi, giọng nói có vẻ hơi kiêu

“ cô nói tôi không có quyền, cô nên nhớ là tập đoàn Trương Thị của cô mặc dù cao hơn mấy tập đoàn khác nhưng vẫn là tập đoàn Khang Gia đứng nhất ”- hắn nhếch mép nói

“ kệ anh chứ!!! ”- nó nhún vai thản nhiên nói

“ cô thật sự không sợ tôi sao?”- hắn có hơi kinh ngạc về cô. Từ trước giờ khi hắn đi đến đâu hay ở đâu thì đều phải có người đi theo và cúi đầu chào lễ tới đó, luôn có người dâng tờ miệng mới mở miệng ăn..người người trên vạn người cũng phải sợ hắn.....mặc cho là tập đoàn có nhỏ bé tới đâu thì cũng phải biết và nể phục hắn..nhưng hình như hắn đối với nó thì một chút run sợ cũng chẳng có nữa là

“ mắc mới gì phải sợ anh chứ!!! tôi mấy tên lu manh tôi còn không sợ..nói chi là anh...anh hơi bị ảo tưởng rồi đó ”- nó lè lưỡi “ lêu lêu ” hắn làm hắn có phần hơi nhăn mặt

“ thôi chào tạm biệt anh nha!! tôi đi ”- nó lướt qua mặt hắn coi như không có gì làm hắn tức muốn điên khỏi, trước giờ chưa có ai dám làm thế đối với hắn, ngay cả đứa em của hắn yêu thương nuông chiều còn không dám, mà nó..là một người ngoài dám nói như thế với hắn sao?? đúng là to gan mà

“ cô đứng lại đó”- hắn gồng giọng và nhanh như cắt chụp cánh tay nó bóp chặt làm nó đau điếng cả cánh tay

“ Đau quá!! Anh mau bỏ ra”- nó cố giật lại cánh tay của mình nhưng sức nó đâu phải sức trâu, kéo lại giống như không kéo ấy ( boll: khoong phải đâu, tại chị ấy bị mất ngủ á; handy: giỏi, hiểu chị ghê )

“ sức như vậy mà cô cũng đòi kéo thì thà chiều chuộng tôi một chút cũng không phải đỡ hơn sao ”- chợt hắn thấy có gì đó vui vui trong lòng, chẳng lẽ anh thích chọc nó sao?? Chắc là không phải

“ Anh giỡn à, tôi mà chiều anh thì tôi thà sức kéo còn hơn ”- nó lại lè lưỡi chống lại hắn làm hắn đen mặt lại

Bây giờ thì hắn chợt nhìn thấy nơi này có vẻ quen thuộc “ nơi này là...” hắn giãn mặt buông lỏng tay ra nhìn xung quanh

“ nơi này là....”- hắn quay sang nói giọng nhẹ nhàng nhìn nó

“ là nghĩa trang, không thấy à ”- nó nâng tay mà hắn bóp chặt xoa xoa nhẹ “ nắm cái gì mà đau đến thốn thế ” nó hận rồi quyền rửa hắn

“ không phải, có cái gì đó...”- hắn lắc đầu tỏ ra không vừa lòng, có cái gì đó rất quen thuộc với anh, rất chi là quen thuộc nữa ấy!!

“ cô tới đây thăm ai ”- hắn lại đổi giọng

“ là Trần ”- nó hơi khó hiểu khi nghe hắn nói thế

“ họ và tên đầy đủ, chứ nói tên không ai mà biết ”- hắn nhìn nó cười trừ trong lòng “ sao em lại ngốc thế chứ ” nhưng tên Trần thì hơi có vẻ thân thuộc thì phải

“ sao?? anh không biết ”- nó nghe như đờ người “ vậy đóa hoa hướng dương kia” nó nhìn xuống làm hắn nhìn theo, chợt hắn im lặng không nói gì, bầu trời cũng bắt đầu thay đổi..mây xám xịt mù như muốn đổ mưa.....không khí trong đây chợt lạnh gáy người, nó và hắn thì không...( sát thủ máu lạnh mà lại ) hắn bước từng bước đi, trông hắn như đang đỡ hàng tấn đá nặng nặng lắm! từng bước của hắn đi in vào đất hiện rõ vết giày làm nó có vẻ bất an

“ anh không sao chứ ”- nó đi lại gờ định chạm vào vai hắn an ủi thì hắn quì phệt xuống làm nó đứng hình, chợt nó không thể cử động được thân thể “ sao thế này, cơ thể mình..” nó muốn đi ra khỏi đây nhưng tại sao đôi chân cô không quay lại được, trong lòng cô bỗng nhói đau...sao có thể

“tôi muốn cô hãy giải thích”- hấn chợt lên tiếng, nhưng tiếng phát rất khác biệt..nó có thể cảm nhận được, nó rất lạnh..cô đơn...có vẻ như là rất sốc với những gì hiện lên trước mặt

“anh...anh thực sự...thực sự”- nó cứ ấp úng, đôi tay nó đang nắm chặt vì lạnh “anh Khanggg” trong lòng nó chợt nghĩ đến bóng người con trai luôn tươi cười với nó, luôn làm hết sức vì nó mà nó vẫn luôn lạnh nhạt với Din.....người con trai mà nó xem như là một kẻ đã giết chết bạn thân thứ hai nó...Mục Châu thiên....

“tạch tạch...” những giọt mưa đang rơi xuống đất từng giọt từng giọt rồi lại rơi ào ào.....rơi trong một buổi trưa gần chiều tà, rơi trong khung cảnh như thế này thì các độc giả cũng đã biết và nghĩ nó như thế nào???

“nói”- hấn chợt lại lên tiếng khiến nó có hơi lo sợ, nó bây giờ toàn run rẩy...dòng mưa lạnh rơi ướt mái tóc nâu hạt dẻ của nó, sương thấm qua làn da trong treo hồng giờ đã trắng lag lạnh cứng, toàn thân nó, ướt đầm

“Là bạn thân”- nó lấy hết sức can đảm nói ra ba chữ, làn hơi lạnh phát ra trong yên tĩnh

“tại sao??”- hấn đứng dậy quay người sang nhìn nó, đây là hấn...thực sự đây mới chính là hấn..ánh mắt như muốn giết chết người, thân hình to vạm vỡ đang chịu rét vì chỉ nghe nó giải thích??

“sao là....”- nó chưa kịp nói thì hấn một cách đã tóm gọn cổ của nó làm nó có phần khó thở

“tại sao”- hấn nhắc lại một lần nữa, y như đang muốn đe dọa

“tôi...tôi tưởng....anh...biết”- nó có lấy hơi để nói, lấy hai tay cào bàn tay của hấn ý như muốn hấn hãy bỏ ra

“cô nói cô và em ấy là bạn thân”- hấn

“đúng...đúng..”- giọng nói càng yếu hơn “chết thật.. biết vậy này giờ ngủ cho rồi” nó cắn răng chịu đựng

“giải thích đi...”- hấn hơi bỏ lỏng tay ra

“tôi và Trần là bạn của nhau từ hồi bé, hai chúng tôi chơi rất thân,...vào một ngày nọ...cô ấy gọi tôi ra một cánh đồng cách xa thành thị khoảng 50km/h....”- nó nói tới đây thì im lặng

“làm sao nữa”- hấn vẫn gần giọng

“tôi...”- nó không thể nói, nó không muốn khơi dậy chuyện đó, câu chuyện mà nó đã vùi lấp rất sâu vào trong não....coi như tưởng chừng nó có thể quên nhưng hôm nay hấn lại nhớ tới quá khứ đau khổ của nó làm nó rơi những hàn lệ đắng cay...do mưa rất lớn và tối chiều nên hấn không thể biết được nó đang khóc..hưng hấn cảm thấy có cái gì nó ảm ảm ở da tay

“nói ngay”- hấn quát

“đó là một buổi nắng vàng....cậu ấy hẹn tôi ra để nói chuyện”- nó thở hồng hộc..nó bây giờ mới cảm thấy sự lạnh, rất lạnh

“tiếp...”- hấn vẫn nói với giọng nói đó

“cậu ấy nói chuyện.....là cậu ấy được anh hỏi làm...bạn gái..”- nó nói tới đây bỗng nghẹt mũi “địch” nó phải cố gồng hã miệng ra để lấy hơi thở “mình không thể chết như vậy, không thể chết vì người con trai..thật nhục nhả khi mình là con của nhà họ Trương mà” (chị Handy kiêng trì quá, cô lên chị ơi)

“sao đó, thì....”- nó vô tình nấc lên một tiếng làm hấn chợt bỏ tay ra, nó ngồi phịch xuống đất

“tạ ơn trời!!!! biết vậy này nấc sớm hơn” nó vuốt ngực mình để ổn định lại tinh thần

“làm sao nữa...”- hấn vẫn đứng nguyên đó, chỉ có miệng là hoạt động

“cô ấy bị.....”- nó như không thể tin được là mình sắp nói những từ ngữ đó

“NÓI...SAO CÔ CỨ ẤP A ẤP ÚNG THẾ!!! CÔ BIẾT TÔI NGAY TỪ ĐẦU SAO LẠI KHÔNG NÓI CHO TÔI BIẾT LÀ TRẦN ĐÃ MẤT, TÔI TƯỜNG CÔ ẤY ĐI RA BÊN NƯỚC NGOÀI SỐNG..ĐAU NGỜ CÁC NGƯỜI COI NHƯ KHÔNG CÓ GÌ..VẬY MÀ GỌI LÀ BẠN THÂN, TÔI THÌ THẤY GIỐNG NHƯ

LÀ CÔ ẤY BIẾN MẤT THÌ CÁC NGƯỜI CỨ VUI VỀ LẮM ẤY CHỨ.....”- hấn gằn lên làm nó chột đứng phắt dậy TẮT mạnh vào mặt hấn hét lớn

“ TRẦN MẤT THÌ TÔI VUI SAO?? ANH NÓI ĐÚNG ĐÓ, VÌ CHUYỆN ĐÓ MÀ TÔI GẦN NHƯ MUỐN CHẾT, MUỐN TỰ SÁT ĐÁY ANH BIẾT KHÔNG...ANH CHƯA TẬN MẮT CHÚNG KIẾNG NGƯỜI BẠN THÂN YÊU QUÍ BỊ LÀM NHỤC ANH CÓ VUI KHÔNG, TRÔNG KHI ĐÓ TÔI LẠI BỊ BẤT TÌNH....TÔI CỐ GẮNG CỨU NHƯNG KHÔNG THỂ, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG QUÊN ĐI NỖI BUỒN SUỐT 6 NĂM QUA, CỐ GẮNG VUI LẮP, CỐ GẮP QUÊN ĐI NHƯNG MỖI KHI TÔI CHỢP MẮT LẠI THÌ CẢNH TƯỢNG ĐÓ LẠI XUẤT HIỆN TRONG ĐẦU TÔI, TÔI PHẢI MẮT 3 NĂM CHỮA TRỊ, NÀO LÀ UỐNG THUỐC....UỐNG THUỐC NHƯ CƠM BỮA ĐẤY, CHẴNG ĂN VÀ CHẴNG UỐNG GÌ CẢ, TÔI CŨNG XÉM PHẢI BỊ ĐƯA VÀO BỆNH VIỆN BIÊN HÒA ĐÂY....BÂY GIỜ TRỞ LẠI VIỆT NAM TÔI CỨ TƯỞNG MỌI CHUYỆN SẼ THAY ĐỔI, AI NGỜ ĐÂU BỊ MỘT TÊN HẠ ĐỘC THỦ NHƯ ANH KHƠI DẠY CÁI CHUYỆN CHẾT TIỆT ĐÓ CHỨ!! XEM NHƯ TÔI ĐÃ THÍCH NHẦM NGƯỜI.....”- cô túm lấy cổ áo hấn HẾT LỚN nhưng tới chữ “ thích nhầm người” thì cô chột im lặng đỏ mặt và bỏ tay ra quay mặt đi

“ ngày mai tôi sẽ tới công ty của anh để đưa hồ sơ cho anh, tạm biệt”- nó bước đi bỗng quay đầu lại nói với hấn...xong thì cô chạy nhanh vào trong xe mình khóc nức nở, còn hấn thì đứng thín thít đó, trong đầu anh vẫn vang lên tiếng nói “ TÔI QUÊN ĐI NỖI BUỒN SUỐT 6 NĂM QUA.....XEM RA TÔI ĐÃ THÍCH NHẦM NGƯỜI....”

~.....trong xe.....

Sau khi khóc xong gần mười phút, nó mới bình tĩnh lại được tinh thần

.

[ i never know]

[baby]

i never know]

.

tiếng chuông điện thoại lại vang lên, nó chột quệt nước mắt, vuốt ngực để giọng có vẻ bình thường

“ alo”- nó

“ sao lâu gọi thế”- Simon nhăn nhó

“ à! tại đang...”- nó gãi đầu

“ nè! mới khóc xong đúng không ”- Simon lên tiếng làm nó bất giác im lặng

“ gì chứ! giỡn hoài...”- nó

“ nè, bạn bè lâu năm làm như tôi không hiểu cái tính của cậu sao ”- Simon

“ vậy sao!? ”- nó chuyển giọng

“ ừa! ”

“ thôi bỏ qua chuyện đó đi! nè....chùng nào lớp tập hợp đây”- nó đổi sang chủ đề

“ muốn khi nào”-Simon

“ khoảng 5 ngày nữa đi, chắc sẽ có nhiều đứa bạn công tác hay đi chơi vu vơ nơi đâu đó rùi vân vân...nên phải cho thời gian nhiều nhiều một chút ”- nó quơ tay múa chân diễn tả

“ ukm, tôi đồng tình...bây giờ tôi sẽ gọi tin nhắc hết 56 đứa đó nhé, hơi lâu đấy”- Simon gật đầu

“ vậy thôi bye”- nó chủ động tắt máy

Sau khi nói chuyện với Simon xong và nghĩ tới sắp gặp được đồng bọn nó cảm thấy ổn lại được tinh thần

“ được rồi, tươi tỉnh lên..mày không thể mắc cái chuyện con con vậy mà buồn quài được như thế...mày là Trương Bảo Nghi, là Handy, là con của Trương Lan Di và ba Đạo Tuấn, mà lâu rồi không thăm hai người họ! nhưng giờ sao thăm, bọn họ đang đi party mà, thui để ngày mốt...chuyện hồ sơ làm xong rồi, được! Quá hoàn hảo”- nó búng tay trong vui mừng rồi khởi động máy chạy

---

...trên xe của hắn.....

“ chuyện gì đây”- hắn bỗng thấy choáng váng..hôm nay hắn đã rất sốc...sốc nặng hơn nữa là, biết được người con gái mà mình yêu thương đã ra đi, gần 6 năm trời không một lời nói chia tay mà bây giờ mới được biết rằng cô ấy đã ra đi. Lúc đấy anh mới 13 tuổi.....đã dám thổ lộ và lấy hết sức can đảm để nói ra

>>>>>>>>>> cùng nhau quay về hiện tại chút nhé

Ở một sân vườn, nơi mà có những cây hoa phượng đang nở đỏ thắm.....tại trường Corlor star, mọi người đang rất náo nhiệt để tựu trường sau 10 măn học hành để lên lớp

Ở dãy hành lang tầng hai có 2 bóng người con gái, một bên là tóc màu nâu hạt dẻ nhạt, một bên thì đỏ tím...hai người học đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ, rồi chợt cô gái tóc nâu hạt dẻ lên tiếng

“ nè Trần iu dấu, tui thấy bà là đứa đẹp nhất trường thì phải..”- cô mỉm cười nhìn Trần

“ nè Handy iu đây, bớt nịnh lại đi, bà xem lại bà đi...đẹp hơn cả tui”- cô bẹo má nó mạnh làm cho nó đau điếng

“ Aaa!! đau đau ”- nó lấy tay cô ra xoa xoa cái má đang ửng hồng...cả hai cười vui vẻ với nhau, chợt

“ bạn kia làm gì mà thập thò quài thế”- nó bỗng nói lớn để người đó nghe thấy, cái nhìn đầu tiên của nó khi nhìn hắn trông rất là được, “không biết có làm bạn trai Trần được không đây ”( à quên, không nói với mọi người..hắn và nó lúc đó chưa quen biết nhau) nhưng mà....

“ cho hỏi ai tên Hồng Thiên Trần”- cậu ta có hơi đỏ mặt khi nêu tên, hai tay thì chấp ra đằng sau làm nó có chút nghi ngờ

“ là tớ ”- cô lên tiếng

“ Hồng Thiên Trần, tớ muốn...muốn...”- cậu cứ ấp úng lay lay người đã làm nó phát hiện ra “ thì ra là thế, hoa hồng, thư tình, định tỉnh tò đây ” nó nhếch mép nhìn hắn, khi hắn chú ý nó đang nhìn thì sắc mặt thay đổi..lạnh lùng, ngay cả Trần cũng thế...hai con mắt nhìn nhau như muốn cắn xé nhau

“ thôi tui đi trước nha, xuống dưới ăn đồ ăn, bóí bụng”- nó xoay người đi, cũng không quên vỗ vai cô

“ cậu kiểm tó có chuyện...”- cô chưa kịp nói hết thì người con trai ( hắn ) bất chợt ôm hằm lấy cô, bên tai cô thì có một giọng nhỏ thì thầm

“ mình thích cậu, thật đó ”- người con trai có phần hơi đỏ mặt

“ .....”- cô đứng thín thút đó, không động đậy và cũng không có ý đẩy hắn ra, trong đầu cô rất hoang mang...cô chưa thấy ai tỏ tình mà làm như vậy cả

“cậu...cậu...”- cô lắp bắp

“ cậu có đồng ý làm bạn gái của tớ không”- cậu ta không để cô nói xong liền hỏi đáp

“.....”- cô im lặng, không trả lời, chợt hắn buông cô ra quay đi “ biết ngay mà, mình đúng là thằng tòi ” hắn cúi đầu đi thì cô vội nắm tay kéo lại

“ khoan đã...”- cô đỏ mặt

“ sao thế...”- anh vẫn không quay mặt lại nhìn cô

“ tòi...tòi, tòi đồng ý làm...”- cô nói nhỏ nhưng đối với hắn như vậy đã lớn, nhưng.....

“ cậu nói...cái gì...”- hần quay nguwofi lại, sắc mặt cũng tươi tỉnh hơn

“ cậu...cậu nghe rồi còn bày đặt...”- cô dối nói

“ mình giỡn thôi...nhưng tại sao??”- hần nheo mày, hần thật sự rất muốn biết câu trả lời

“ tại vì...mình đã thích cậu từ lâu”- cô cúi mặt

“ sao cậu không nói sớm...thiệt là”- hần cốc nhẹ lên đầu Trân và ôm cô vào lòng....hai người đâu biết rằng, đằng sau bức tường..có một cô gái tóc màu tím đậm....đôi mắt xám đen mặc y phục học sinh trung học đang lăm bằm “ cô dám cướp anh tôi, sát...sát...”

## 8. Chương 8: Tỉnh Lại- Gặp Nhau

Chương 8: Tỉnh Lại Về tới nhà....nó gần như là bị suy sục chăm chộng, vừa lạnh và vừa lỗ tuông miệng nói, xấu hổ biết chừng nào!! Cố gắng đi vào nhà nhưng nó sợ sẽ gặp bọn cô rồi hỏi chuyện, bèn hí hí cửa coi có hay không “ hên quá, bọn nó chưa về ” nó nghĩ thầm trong bụng phở phào nhẹ nhõng rồi nhanh chóng chạy lên lầu để thay quần áo khác

---

Tại một căn phòng chứa đầy sự màu tím cam....lấp lánh sự huyền ảo, mập mờ như làm sương khói.....ánh đèn nhỏ chiếu sáng 1 phần nhỏ căn phòng, đôi rèm màu xanh biển đậm chất hoa văn, nét kiêu và trước là một bộ bàn ghế 1ED0602 ( có thiết, khoảng 3,370,00 D ) và chiếc ghế STYLE màu xám nhẹ nhàng .....chiếc giường to lớn hoàng gia màu vàng có mái che.....đối diện là một cái tivi TiTan Zeus ( có thiết ) màu đen huyền có mức giá 1,6 triệu USD.....( nghe là biết con gái rượu cái chắc ), nó bước từ từ vào trong \* bốp bốp \* tiếng vỗ tay của nó chợt vang lên thì chiếc rèm cửa tự động vén ra một bên , ánh đèn sáng pha phê chiếc rội khắp căn phòng làm cho nó trở nên hoàng mi....nó bước tới cái tủ màu trắng to lớn ngay một góc, kê bàn trang điểm,.....nó nắm thành mở tủ ra và chọn một bộ ngủ ( boll: chị này thích mặc bộ ngủ hơn là đi chơi )....xong nó đi vào nhà tắm.....

---

### Ở Buổi tiệc

“ này mấy giờ rồi ”- kindly lay nhẹ tay Sandy

“ 3 giờ 3 phút”- cô quay sang nói

“ sao biết hay vậy”- kindly nhón lông mày

“ tao mà ”- cô vỗ ngực rồi đi lại một bàn có để ly rượu chứa Whisky, colle, Alsace,.....toàn là rượu ngoại

“ này, tao muốn đi về ”- Chi không nheo lên tiếng

“ chút nữa, sắp tàn tiệc rồi, ráng đi ”- Kindy lấy tay áp mà cô

“ đứng mỗi chân thấy mẹ luôn, ráng giống gì...”- cô nheo mắt giận nói

“ này, cô bây giờ đang đại diện cho tập đoàn Đình Thị đấy nhé, ăn nói nhỏ nhẹ chút đi....”- Candy từ đâu xuất hiện làm cô giật mình còn Kindy vừa thấy cô đã biến sắc mặt ngay

“ candyyy à ”- Chi hơi ngạc nhiên về cách đánh trang điểm của cô, môi tô son đỏ lòe loẹt, mắt đánh thì được....cách ăn mặc cũng hoàn chỉnh

“ sao cô nhìn tôi chăm chăm vậy ”- cô nheo mày cúi nhìn Chi

“ à không có gì...”- chi quơ tay phản đối

“ tôi đi đây, tạm biệt....”- Candy quay người đi xa

“ sao thế...”- Sandy bước tới với 2 ly rượu colle

“ không có gì....”- chi quay sang thản nhiên nói

“ nè, đi xong tụi mình rảnh đi Bar luôn đi...”- Sandy đẩy tay Kindy

“ được đó!!! ”- Chi cười

“ nhưng còn phải...”- Kindy áp úng

“ bỏ đi, mình mới về nước mà....đi sung sức đi rồi ngày mai đi shop với Handy luôn ”- Sandy

“ với lại bàn chuyện bang luôn ”- Chi

“ cũng được ”-Kindy cũng thấy yên tâm

“ được, nào kạn ly”- sandy đưa ly ra

“ kạn ly,...hahahahaha”- 3 cô cười đùa vui vẻ với nhau trong suốt buổi tiệc

~~tạ biệt thự Witer cold

Sau khi tắm xong, nó chạy xuống hầm lại nồi cháo rồi để lên mâm, lấy hai ly sữa nó mới nấu nóng lại bước lên phòng Kindy ra với bộ đồ ngủ trắng xanh đốm đốm, trên đầu thỉ đang đội một chiếc khăn tắm

“ kết.....kết...”- tiếng cửa phòng hé hé mở ra, nó ngó vào thì thấy Candy thì vẫn đang nằm bất động

“ chắc là thui...”- nó định đóng cửa thì một tiếng gọi yếu ớt đã gọi tên cô

“ h....ha....handy”- Candy quay đầu sang kêu từ chữ

“ tỉnh rồi à, sao không ”- nó đi vào, Cô thì cũng đổi ánh mắt nhìn sang nó

“ nè, ăn cháo đi ”- nó để mâm xuống bàn rồi đỡ cô ngồi dậy, cô nhìn nó chột la toáng lên

“ HANDYY, BÀ PHẢI CỨU TÔI....BỌN NÓ...BỌN NÓ BẮT CỐC TÔI...TÔI SỢ, TÔI.”- cô nắm chặt tay nó run sợ hãi nói

“ được rồi được rồi, nè...mau ăn cháo đi...chắc bà đói rồi”- nó chìa to cháo trước mặt cô “ ăn đi rồi tôi sẽ tính”- nó chột nở một nụ cười hiền, cô cũng ngoan ngoãn cầm tô cháo nhưng cô không lại để trước bụng mình, nước mắt cô cũng bắt đầu chảy trên khuôn mặt gầy.....suốt 5 năm ở bên Anh, bọn người đó đã bắt cóc và hành hạ cô không thương tiếc, đánh đập cô, cho cô ăn những thức ăn ô thiu, không thì ăn xương còn mấy con chó mực ngồi cạnh cô nhìn ăn cơm thịt. Sống trong bóng tối và bị ngược đãi, cô đã dùng hết sức thoát khỏi nơi đó, cũng may trong người cô còn giữ tấm thẻ vàng của nó tặng cô nhân dịp cô tròn 14 tuổi nên cô mới kịp thời về Việt Nam, nếu cô trở lại công ty thì sẽ có mấy tên gián điệp ở đó và nó sẽ báo động ngay.....

“ đừng khóc”- nó lấy bàn tay của mình áp vào gò má xanh xao và đôi mắt thâm quầng của cô “ không tự ăn để tôi đúp cho ”- nó cầm muỗng múp lên đưa vào miệng cô

“ ngon không”- nó dụ dằng hỏi

“ .n...ngon.....bà nấu sao..”- cô khịt mũi nhìn nó

“ không!!! là Bác Hồng nấu....ăn lệ, uống sữa rồi nghỉ ngơi đi, mai tôi dẫn bà đi mua sắm, chịu không ”- nó múp thìa thứ hai đưa trước miệng cô, cô có hơi thất vọng khi nghe nó nói không phải nó nấu, nhưng thực sự Bác Hồng bỗng nấu ăn rất ngon

“ ukm”- cô khẽ gạt đầu rồi há miệng nhỏ cho nó đúp vào

Sau khi ăn xong rồi uống một cốc sữa, Candy cũng đã thiếp đi...nó thì dọn dẹp đi ra ngoài, nó không muốn cho mọi người biết là nó biết nấu ăn...nếu mọi người biết thì nó sẽ bị gả ngay, sợ lắm...nhà họ Trương có phong tục nếu con gái nhà trương biết nấu ăn thì họ sẽ bị gả rất sớm, nếu không thì chừng nào gả thì là quyết định của ba và mẹ, nó năn nỉ lắm mới được mẹ nó đồng ý là miễn cho nó cái phong tục này

“ được rồi! ”- bây giờ đi kiểm tên Cam khôn kiếp đó ”- nó chạy lên lầu hai lấy hồ sơ rồi lại chạy xuống nhà ( thật sự không phải là chạy đâu )

#####

Tại công ty Khang Gia

Hắn sau khi từ nghĩa trang đi về thì hắn lại chạy một mạch tới công ty, sau đó hắn kêu người giúp việc mang đồ đến.....ngồi trên chiếc ghế Phó Giám Đốc thì thực sự có rất là nhiều việc cần phải làm ( boll: thời gian là rất hiếm ) đang loay hoay với một đồng hồ sơ một cách nghiêm túc nhưng thực sự anh không tài nào tập trung nổi, bây giờ anh đang rất rối. Anh lấy tay xoa trán, trong đầu chỉ hiện lên hình bóng nó nhưng lại hiện lên câu nói ‘suốt 6 năm qua’ rồi ‘tôi thích nhầm người ‘ nhưng hắn thật sự....thật sự.....không biết có phải là thích hay đã yêu nó nữa, chỉ trong 1 ngày mà anh đã yêu một cô gái quen với người tình mà bao lâu nay anh mong nhớ??? không, anh đáng ra phải hận cô, đáng hận nhưng không thể. Chỉ cần nghe lời nói của nó là anh có thể xua toan bao nhiêu áp lực ...rất cuộc là anh đang bị cái gì, điên vì tình chăng???? Đập bàn một cách mạnh mẽ, anh liền gọi cho cô văn phòng “ kêu Giang tuyết Ly tới đây ”

“ anh muốn kiếm em sao”- một người phụ nữ khoảng 24 hay 25 tuổi đứng trước mặt anh, thân hình chuẩn nhưng không bằng nó.....cô ta chính là một người mẫu. Uống ọ đi đến bên hắn rồi dựa vào người ( anh này cao 1m8 lận ), đôi tay nhanh chóng khéo léo tháo chiếc cà vạt rồi đẩy anh xuống ghế rồi cô ngồi lên người anh, hai tay vòng qua cổ anh một cách tự tiện

“ hư ”- hắn nhìn

“ ai đã làm em hư ”- cô nói ngọt rồi chỉ trong chót lát cô đã cởi đồ bộ đồ của mình, đặt đôi môi chứa đầy son phấn hôn lên anh khiến anh đẩy cô ra

“ anh sao thế!”- cô bị đẩy ra nhưng vẫn cố níu anh lại

“ không có gì!!! ”- hắn quay sang chỗ khác “ sao mình cứ nhớ hình ảnh cô ta quài thế ”

“ vậy mình tiếp tục đi! ”- cô bắt đầu cởi bỏ áo ngực của mình để lộ hai nú hồng nhật trước mặt anh

“ nào”- cô đưa gần mặt anh thì tiếng nói nhân viên qua điện thoại vang lên

“ thưa ngài! một cô gái đang muốn gặp ngài ạ! ”- cô thở hồng hộc

“ai...”- anh ta chưa kịp nói xong thì cái cửa chợt mở toan ra, sau đó là một cô gái tóc nâu màu hạt dẻ bay bổng đang mặt bộ áo sơ mi xanh lá và váy đen trơn ôm sát người, trên tay cầm một hồ sơ và đứng nhìn ngơ ngác trước cảnh tượng này

“ chắc có lẽ tôi đang làm phiền hai người rồi nhỉ”- nó méch méo bước vào trong và lịch sự đóng cửa lại

“ cô nói cô đang làm phiền sao cô còn vào đây ”- tuyết Ly dựa vào ngực hắn nói

“ lãnh địa của cô chắc, tôi nói cho cô biết....không hôn thì rút, nếu không tôi sẽ.... ”- nó nhìn cô

“ tạch” nó lấy đâu ra một khẩu súng

“ cô...cô...”- Tuyết Ly bắt đầu run rẩy

“ sao? chưa hài lòng cô à...nhưng không sao! đạn làm bằng bạc luôn, bạc nguyên chất ”- nó cười nửa miệng

“ cô ...CÔ ĂN CẤP!! ĐÚNG VẬY...CÔ LÀ ĐỒ ĂN CẤP...LÀ CÔ..”- cô vẫn gào thét ông hắn

“PẮNG”- tiếng súng phát ra trong phòng anh ( phòng cách âm nên bên ngoài không thể nghe )

Tuyết Ly ngã khụy xuống, làn má cô đang chảy những giọt máu tươi..nó...nó đã

“ chỉ là lời cảnh báo khi cô chọc tức tôi ”- nó cất khẩu súng rồi bước đến cô, cô chợt cảm thấy sợ hãi chợt

‘ẶC...ẶC...’- Tuyết Ly khó thở lên tiếng, nó đang bóp cổ cô chỉ bằng một cách tay???

“ sao thế!! hồi nãy hùng hổ lắm mà ”- nó trầm giọng chế giễu

“ xin cô!...xin...cô hãy tha...”- cô ngày càng khó thở hơn nữa, chợt cô lại ngã xuống lần hai

“ là người của anh nên tôi không dám! đây là bản hồ sơ, có gì dịp khác chúng ta nói chuyện...hôm nay định rủ anh đi ăn mà gặp bitch làm tôi mất hứng ”- nó ném hồ sơ lên bàn anh rồi quay phắt đi

“ đi”- hắn bây giờ mới lên tiếng

“đi đâu”- nó quay sang hỏi  
 “chứ không phải em rủ tôi đi ăn sao”- hấn chợt đổi cách xưng hô làm cho nó thấy có gì đó không ổn  
 “ờ, đúng thế! nhưng...”- nó nhìn anh (hấn)  
 “sao thế! không lẽ tới em cũng muốn “ăn tươi” tôi sao”- hấn cười  
 “Ồi thần linh ơi, hấn ta đang cười” “nó chợt run lạnh” “anh ăn mặc như thế làm sao mà đi”- nó chỉ  
 “thì chỉnh sửa lại một chút”- hấn nói rồi xắn tay áo sơ mị màu trắng lên ngang cánh tay, bỏ áo ra quần. thất lại cà vạt  
 “được chưa”- hấn nhìn  
 “hả?? được”- cô chợt có hơi thần thờ ra rồi quay đi “cũng đẹp phết” nó chợt đỏ mặt  
 “sao mặt cô đỏ thế”- hấn từ đâu đã đi bên cạnh cô  
 “không, không có gì!!”- nó chợt cúi mặt là hấn thấy nó cũng hơi dễ thương chút  
 “mà này! mai mốt đừng làm phòng tôi xảy ra án mạng dùm”- hấn khoan tay nhìn nó, bây giờ anh chợt hận ra anh đã khác xưa rất nhiều  
 “tại cô ta chứ bộ, đâu phải là tôi”- nó bỗng nhảy dựng lên  
 “cô ấy đâu có lỗi, lỗi là do em mà”- hấn cúi xuống vén mái tóc mềm mại thì thềm bên tai nó làm cho mặt nó lại đỏ thêm  
 “anh tránh ra COI”- nó đẩy hấn làm hấn bất ngờ té ngã dưới sàn  
 “A! tôi xin lỗi”-nó vội đỡ hấn dậy  
 “sức trâu à”- hấn nhìn chăm chăm nó  
 “tôi xin lỗi rồi mà, dù gì tôi cũng mời anh một chầu rồi”- nó nheo mày đỡ hấn  
 “tạm tha”- hấn chìa môi  
 “tạm cái đầu anh”- nó lè lưỡi  
 hai người họ bước đi ra ngoài trò chuyện đùa giỡn với nhau làm tất cả các nhân viên trong công ty hấn chợt bất ổn  
 “phó giám đốc đang cười kìa”- 1 nhân viên nữ  
 “với một cô gái”- nhân viên nữ khác lên tiếng  
 “chắc chắn cô ấy sẽ là phu nhân của tập đoàn này”- 1 nhân viên nam  
 “ước gì được thế”- 1 nhân viên nữ khác lại lên tiếng  
 “bọn họ đẹp đôi mà”- 2 nữ nhân viên kia đồng thanh đáp  
 “ừ”- cả đám gật đầu  
 “mai mốt gặp cô ấy kêu là phu nhân đi”- 1 nam nhân viên lên tiếng  
 “điên á, cậu mất việc như chơi đấy”- 1 nv khác trách  
 “không ai nói lấy gì biết, với lại mọi người đều mến cô ấy mà...phải không”- người nam đó lại nói  
 “ừ, quyết định vậy đi”- cả đám đồng thanh lần hai  
 “thôi đi làm việc đi mấy ông mấy bà”- một cô trợ lý đắc lực của hấn chen vào  
 “nhất là cô đó, không được nói”- các nữa nhân viên đồng thanh nói cô  
 “được rồi”- cô thở dài gật đầu

---

Nó bước lên xe còn hấn thì đi ra carpark để lấy xe

“ này tên Cam kia”- nó chột la lớn

“ tôi tên Kan”- hấn nghe từ “ cam” thì có vẻ không thích

“ gì cũng được, đua với tôi không”- nó phất tay cho qua

“ cô có gan đó sao”- hấn cười

“ thử đi rồi biết”- nó nói rồi vỗ ga phóng đi

“ ngốc chơi gian quá, nhưng anh không cho em ăn gian mà thắng đâu ”- hấn ngồi vào xe rồi lập tức phóng ga chạy đi.....hai chiếc xe lamborghini xám và đen đang tranh giành phóng trên đường và không nhường cho ai

## 9. Chương 9: Hội Ngộ Bang Black Night

### Chương 9: HỘI NGỘ BANG BLACK NIGHT

Hai chiếc xen Lamboghini từ từ đậu vào vỉa hè của nhà hàng H Restaurant

“ Yeahhh...tôi thắng...tôi thắng”- nó bước ra khỏi xe liền nhảy trong vui sướng

“ đó là cô chơi ăn gian”- hấn bấu môi bước ra khỏi xe đậu đằng sau xe nó

“ ăn gian cái đầu anh”-nó lè lưỡi

“ ủa vậy không biết hồi này ai chạy trước đích ấy nhà”- hấn vuốt cằm liếc nhìn nó

“ cái đó...không quan trọng, anh thua thì nói đại đi, còn bày đặt đích với chả không đích.....hay anh sợ ” nhục”- nó khoanh tay

“ ai thêm nhục với “ shrewd Queen” chứ!!”- hấn cúi xuống nói

“ là gì thế??”- nó ngây người hỏi

“ không có gì? vào ăn đi, chiều này tôi bao ”- hấn nhún vai bỏ đi vào cửa

“ suờ ?”- nó vuốt cằm suy nghĩ rồi lật đật chạy theo hấn

Nhà Hàng H Restaurant là một nhà hàng nổi tiếng với những món ăn hải sản, mình có thể chọn tôm, cá..mà mình thích ăn, sau đó người ta sẽ làm những món ăn chính con tôm, cá mà mình chọn...nhà hàng được thiết kế rất là ưa nhìn, ghế gỗ màu trắng tinh, khăn trải bàn cũng trắng nốt... boll chỉ tả được nhiều đây, các bạn muốn biết thêm thì sêch google đi ha, bây giờ quay lại truyện nè

Nó và hấn bước vào thì có một cô tiếp viên đứng ở cửa cuối đầu như chào đón

“ mời anh chị qua đây chọn ạ!”- cô quay lưng đi

“ đi vào, đứng đó làm gì.....”- hấn nhìn nó rụt rè ở sau mình thì lên tiếng

“ tôi, tôi không ăn chỗ này đâu..tôi muốn ăn chỗ khác....”- nó mếu máo nắm lấy áo anh

“ sao vậy, cô bị dị ứng hải sản sao??”- hấn nheo mày

“ không, tôi sợ...nó”- nó lấy tay chỉ vào...hồ cá

“ cô sợ cá??”- hấn nói lớn làm nó nhảy lên đỏ mặt

“ anh nhỏ miệng coi, đàn ông con trai miệng như bô vậy”- nó gất

“ xin lỗi, nhưng lần đầu tôi thấy có người sợ cá”-hấn chột phì cười

“ hồi nhỏ tôi đâu có sợ! tại mấy thằng em họ tôi nó cứ cầm con cá chết mà phơi khô ấy, hù dọa vào mặt tôi..trời hơi nó hơi rình à, dĩ tôi chạy gần mấy chục sân vườn.... riết lớn lên tôi sợ cá luôn ”- nó nín áo anh

“ Haizz...em có bị dị ứng tôm hay ám ảnh tôm không??”- hấn thở dài

“ không”- nó mắt sáng rực khi nghe đến tôm

“ vậy ăn tôm ”- hấn chợt nắm tay nó lôi đi vào chỗ ngồi

Mới ngồi vào chỗ là nó và hấn đã nghe có tiếng xì xào to nhỏ và nhiều ánh mắt hướng về mình

“ Hai người họ đẹp đôi ghê”- một nữ học sinh khoảng chừng 18,17 tuổi hướng về hai người

“ tuổi trẻ thời nay trai tài gái sắc không”- ông chú 38,39 tuổi nói

“ hình như hai người họ đang hẹn hò thì phải, nhìn cô gái kia chứ run bần bật à”- nữ công viên chức

“ chắc thế đấy”- cô còn lại ngồi đối diện nói

“ cô gái kia mặc đồ cute ghê á! ”- một phụ nữ khoảng 20,21 khen ngợi

“ hồi này hai người đó còn nắm tay nhau bước nào nữa chứ”- người ngồi kế bên nói

“ anh ơi, cho em xin tặng một bó hoa ”- một cô gái khoảng 18, 16 tuổi bước đến đưa cho hấn bó hoa

“ cảm ơn!!”- hấn mỉm cười vui vẻ nhận đóa hoa

“ thảo mai quá đấy!!!”- nó nhìn hấn

“ Ủa, cô làm sao thế..hay không được nhận hoa cô tức à, hay cô ghen vì tôi nhận hoa người khác!!”- hấn chống cằm nói nhẹ

“ ghen cái đầu anh”- nó đỏ mặt tức quá

“ đóa hoa này thơm ghê, còn tươi nữa..” hấn quẹt nhẹ đóa hoa trên mặt mình

“ xí! làm màu...”- nó hứ một cái rồi lấy điện thoại ra rồi bấm bấm

“ làm gì vậy?”- hấn nhìn cô nói

“ chuyện đời tư của tôi sao anh cứ thích xía vào thế!!”- nó ngược lên nhìn anh

“ chỉ là quan tâm thôi ”- hấn bỗng buột miệng nói

Chợt tiếng điện thoại của hấn và nó reo lên “ là Simon sao?? ”- nó

“ alo ”- nó bắt máy nói

“ Bây giờ sao”- nó gật đầu

“ nhưng tôi đang bận ăn tối”- nó cau mày

“ được rồi, bây giờ tôi sẽ đến đó”- nó gật đầu rồi cúp máy

“ xin lỗi anh nha, bây giờ tôi có việc bận!! ”- nó quay sang nói

“cô hẹn tôi ăn tối đã giờ cô đành lòng bỏ tôi sao?”- hấn chống cằm, mặt vô cảm nhưng trong lòng thì thất vọng vô cùng

“ Sorry anh nha! bây giờ tôi bận lắm.....nè, số điện thoại của tôi nè, anh muốn liên lạc thì cứ gọi vào số đó”- nó móc trong túi áo khóa ra một danh thiếp bỏ lên bàn rồi đẩy ghế ra bỏ đi

“ danh thiếp??”- hấn cầm tờ giấy lên nhìn “ cần gì đưa danh thiếp, người ta đã có số rồi cơ mà”- hấn cười nhạt rồi bỏ vào quần đứng lên

“ Quý khách à! đồ ăn làm xong rồi a”- cô phục vụ mang đồ ăn ra

“ cô hãy bỏ hộp và mang đến công ty Khang Gia đi, tiền đây...khỏi thôi”- hấn móc ví ra 3 triệu để trên bàn rồi bỏ đi, nó cũng quay người bỏ đi...cô phục vụ đứng ngây người, miệng cứ lẩm bẩm “ Khang...khang gia ”

~~Tại một Quán Bar nằm ngay trên đường quốc lộ, đây là một quán Bar nổi tiếng với những chia rượu ngon và chất lượng nhất.....các thiếu gia hay những tiểu thư quyền quý thường tới đây để giải sầu và đập phá, hoặc là bàn chuyện.....chiếc xe Lambo sang trọng màu xám dừng trước cửa. Nó vừa mở cửa bước ra thì có hàng tá vệ sĩ mặc áo vest đen và đeo mắt kính mắt trông hung bạo

“ mời NightCore đi hường này”- một tên vệ sĩ đứng kế bên nó cúi đầu nói

Nó chẳng thèm chả lời, chỉ hứ một cái rồi bước đi...người vệ sĩ đó ngược lên đi theo sau rồi sau đó cả đám vệ sĩ bước đi vào quán Bar hùng hậu. Nó vừa mới mở cửa ra là tiếng DJ phát ra nghe chói tai và những tia laze đỏ xanh vàng chiếu rọi khắp nơi, những hình bóng đang nhúng nhảy theo điệu nhạc một cách lôi hút, nó nhìn một hồi rồi đi vào bên phải hành lang, cả đàn vệ sĩ cũng bỏ ngoài tai và đi theo sau nó

Cả nó và bọn vệ sĩ cứ bước đi dài trên hành lang không bóng người , chỉ có biếng giày cao gót và tiếng giày kêu bạch bạch vang lên trong không gian, tụi nó cứ đi, đi và đi đến cuối phòng mới dừng lại

“ có ai đi theo không?”- nó bây giờ mới cất tiếng nói

“ dạ không”- vệ sĩ cúi đầu lần tiếp

Nó nghe thế liền cầm quai cửa mở toang ra.....trong đó là một căn phòng to và rộng, ở giữa là có bộ sofa mà đỏ chói và có khoảng 58 người đang ngồi im phăng phắt không nhìn ai, khuôn mặt vô cùng vô cảm không có sự biến đổi gì cả.....nó bước vào xoay lại đóng cửa rồi bước đến.....

” Lâu Quá đi, tao nhớ mày ghê”- người con gái tóc đen huyền ngang vai bỗng đứng dậy ôm chầm nó

“ PHẢI ĐÓ”- cả bọn đồng thanh đập bàn đứng phắt dậy đáp

“ trời, tụi bây cần gì mà mướn cả phòng Vip thế không!!”- nó nhìn xung quanh

“ Tất nhiên, 6 năm qua mày bỏ lớp...à không...mày bỏ cả bang đi qua bên Anh và ở đó rồi về không hỏi thăm tụi tao còn trách móc tụi tao là sao”- một cô gái tóc màu đỏ nâu nói thay cho những thành viên

“ à thì tao qua.....”- nó quơ tay múa chân nói thì bị một cô gái khác chen ngang

“ nó qua bên đó rồi nói cái gì mà chôn vùi tình cảm nhớ thương ai rồi chờ đợi bạch mã hoàng tử rồi à... tấy não quên hết tên tụi mình rồi, nói chi”- cô gái đó chỉ tay vào nó

“ ờ, đúng đó, quên hết tên rồi”- cả nhóm nháo nhào lên

“ IM LẶNG”- nó quá lên làm cả nhóm bỗng im phăng phắt

“ nghĩ tao sao có thể quên cả bang Black Night iu dẫu dễ thương đáng yêu và có 78% máu HOẠN THƯ dễ dàng như thế”- nó nhấn mạnh chữ “hoạn thư” làm cả bang nhìn chăm chăm vào nó khiến nó cảm thấy hơi sợ sợ

“ Vậy sao! thử kể HẾT TÊN đi rồi nói ha”- một cô gái khác bĩu môi

“ ok! nếu tao nói hết thì tụi bây phỉ đãi tao một chầu khác, nhà hàng và món ăn...OK?”- nó búng tay

“ Được! bắt đầu tao hỏi, ai là Hacker chuyên nghiệp nhóm này”- cô gái vừa bĩu môi nói

“ ai ngoài anh Khải nhà ta, biệt danh là H.K ”- nó chún vai nói

“ tao tên gì, là chức gì trong bang”- người con gái chỉ vào mình

“ mày là SeeU, trong đội kim châm và làm nhóm trưởng nhóm 3”- nó chống cằm nói

“ hay! còn tao”- cô gái tóc màu đỏ nâu hồi nãy lên tiếng

“ mày là Di Hân, trong nhóm ba”- nó

“ còn tao”- cô gái khác lên tiếng

“ mày là Yamu trong đội súng”- nó

“ Ê tụi bây, khoan đã.. tao có ý này, bây giờ hỏi vậy mất thời gian lắm, hỏi mhosm 1 có ai, nhóm 2 có ai, vân vân vậy được không?”- DI Hân lên tiếng

“ OK”- cả bang đồng thanh đáp

“ ok! nhóm 1 có ai hả Handy ?”- Yamu chống nạnh

“ trời! nhóm 1 có mày, Ro den, Simon, D.D , Ruy, Bui, H. Hiếu, nhóm này thuộc nhóm bắn súng”- nỡ  
nghịch nghịch mái tóc nâu của mình nói

“ nhóm 2 thì sao?”- H.K nói

“ có my best fiend là Diệp An, Mạnh Trí, Thanh TRường, Liz, Tai, Minh Nghĩa, May, nhóm này dùng  
kiếm”- nó

“ mày ai chả my best friend! nhóm 3?”- Thanh Trường nói

“ có Seeu như tao nói, T.A, Naly, Yuo My, Di Hân, Ma Ma và Q.Anh và Jairu, nhóm này là kim châm”- nó  
khoanh tay nói

“ ai là đội trưởng do hám tình hình”- MaMa lên tiếng

“ Rilú”- nó

“ ai là người giám sát”- Jairu lên tiếng

“ Simon và Cẩm Tú ”- nó

“ những đứa còn lại”- Liz

“ là thành viên do thám tình hình ”- nó nhún vai

Nói xong cả lớp im phăng phắt lần hai

“ Sao mấy chế thân thương!?”- nó đổi giọng

“ ĐÃI THÌ ĐÃI! SỢ GÌ”- cả bang đập bàn lần hai

“ thui tao giốn, đái ở phòng VIP như thế là được rồi...hôm nay bang Black Night “ tái xuất giang hồ”...”-  
nó đang dăng trào giọng nói thì Minh Nghĩa chen ngang

“ chưa“tái” đâu mày ơi! mới “hội ngộ” à”

“ mày nên nhớ mày nợ tao 30k chưa trả nha thằng kia”- nó tỏa sát khí nhìn

“ có 30k làm gì dữ”- Nghĩa bĩu môi

“ ờ! nợ lớp 6 giờ chưa trả ”- nó nghênh nghênh cái mặt rồi quay lại chỗ đề

“ ok giờ nói tiếp nha! Hôm nay chúng ta làm gì nà”- nó chống hai tay lên bàn

“ đương nhiên là....QUẦY TỐI BẾN”- cả lớp reo lên rồi cười hớn hở, nó cũng vui cười lẫn lộn theo, nhạc DJ  
trong phòng cũng bắt đầu vang lên ầm ĩ và tiếng hò hét la làng la xóm vang cả phòng

Thế là cả phòng VIP lúc im lặng nay nghe tiếng đập bàn xả láng khiến cả vệ sĩ ở cửa phải đau đầu lắc chán  
ngắm và thở dài

## 10. Chương 10: Em Là Băng Hoa, Là Thế Giới Trần Ngập Ánh Nắng Vàng

### Chương 10

“ Ayda...”- nó ngồi dậy nhăn mặt xoa xoa đầu than nói

Hôm qua tụi bang nó vậy từng bừng hò la hét cả đêm, với lại toàn uống rượu mắc không...nó uống mà say  
hồi nào rồi ngủ không biết, bang tụi nó tự lượng rượu gọi là rất tốt lun ấy chứ, uống khoảng 10 mấy chai  
mới thấm, xi nhê.....nó mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh một hồi rồi đứng dậy đi ra ngoài, tất nhiên  
cũng phải gặp khó khăn khi di chuyển

“ không biết bọn nó có lo lắng gì không nữa”- nó lấy điện thoại trong bóp ra rồi ngạc nhiên “cái gì đây?” có 34 cuộc gọi nhớ hiện lên trên màn hình điện thoại của nó...trời ơi, sao nó lại không nghe thấy gì hết! chắc có lẽ tiếng nhạc lớn quá nên không nghe là đúng rồi T-T nó chợt cười trừ rồi bước xuống carpark để lấy xe

“ you can be the peanut butter to my selly ”

“ you can be the butterlies i feel in my belly ”

“ you can be the captain and i can be your first mate”

“you can.....”- nó chợt vô tình ca vang bài perfect two đi xuống carpark và không ngờ rằng...có người đang chăm chú nghe từng giọng ca ấy rồi cười vu vơ

Tại một căn nhà màu xám bạc theo kiểu xây của ý và pháp cao đồ sộ, có khoảng 4 lầu.....hiện đang ở trên lầu 3, tại một căn phòng rộng khoảng 7 mét và cao 17 mét chứa những cuốn sách và tài liệu , một bóng người con trai quen thuộc đang ngồi nhìn vào đồng hồ sơ mà miệng cứ cười mỉm

“ có lẽ.....quá khứ vẫn là quá khứ!”- hắn đưa mắt nhìn khung ảnh ngay trên bàn làm việc của mình, đó là hình ảnh anh và Trần đang cười giỡn với nhau....trông rất vui vẻ, nhưng.....tại sao khi biết được sự thật đau thương ấy...anh lại không có cảm giác buồn hay đau xót, anh lại cảm thấy rất nhẹ nhõng, không giận hay thù nó,.....tại sao! chẳng lẽ.....

“ anh đưa tay ra để cổ vuốt ve”

“ khuôn mặt em thật xinh đẹp”

“ mà nào ngờ chạm vào là khói sương tan”

“ tan biến ngay mất nơi đâu”

“ chợt giật mình choàng tỉnh cơn mơ”

“ anh thức trong nỗi u buồn thờ ơ”

“ cố nghĩ mãi lý do để anh có thể”

“ tiếp tục giữ yêu thương này ”

[ Dối lừa- Nguyễn Đình Vũ ]

Tiếng điện thoại của hắn chợt reo lên làm hắn bây giờ mới kịp hoàn hồn, anh cầm điện thoại lên bắt máy

“ alo ”- vẫn là tiếng trầm giọng lạnh nhạt của hắn

“ alo, anh hai! ”- tiếng vang lãnh lút của một cô gái trong điện thoại phát ra

“ cô không có quyền gọi tôi như thế”- hắn chống cằm

“ sao cũng được! quan trọng là...mai em VỀ NƯỚC á ”- người con gái nhấn mạnh hai chữ “về nước” làm hắn thay đổi sắc mặt tức thì

“ sao cô lại về??”- hắn đổi giọng, ý như vẻ không hài lòng

“ vì papa cho em về! với lại em nhớ.....”- người cô gái đó hớn hờ nói thì hắn chen ngang

“ nè Mỹ Thi, cô về cũng được nhưng tôi nói trước...cô về muốn ở đâu cũng được nhưng cô sẽ không được bước chân vào nhà tôi! nếu mà cô muốn lấy papa tôi ra làm lá chắn hay viện cớ để vào thì xin lỗi, tôi không như cô nghĩ, cô đã được mang họ Khang rồi...cô muốn cái gì ”- hắn nheo mày

“ sao lại thế! à mà thôi, em có việc.....bye anh, mai anh ra đón em nha”- cô gái đó nói rồi cúp máy

“ CHẾT TIẾT”- hắn quăng điện thoại rồi đập bàn bằng cách thô bạo

“ cô muốn cái quái gì đây”- hắn gằn giọng

Buổi tối Ý xa xôi, tại khách sạn đẹp lung lay có tiếng danh.....ở trong một căn phòng, một người phụ nữ đang nhâm nhi ly rượu rồi cầm một khung hình lên....trong hình đó là hân đang đứng một mình, khuôn mặt vẫn cứ vô tâm không một vẻ cười.....

“ sao anh lại như thế với em! chẳng lẽ anh còn thương nhớ cô ta hay sao.....Khang Chấn Nam, sao anh không hiểu nỗi lòng của em, em là người mà anh cần phải yêu đây! em đã thay anh phá bỏ cái gai trong mắt rồi mà....tại sao anh cứ lạnh lùng vô tâm với em thế! hay là em chỉ là con lẻ thôi sao, hay trong lòng anh đã có ai khác”- cô hôn lên tấm hình rồi nói vu vơ

“ anh đừng lo! Khang Mỹ Chi này sẽ không để ai mang anh ra khỏi tay em đâu! em đã từng loại bỏ cô ta rồi, cho nên bây giờ em cũng có thể loại bỏ tiếp, không ai có thể có được anh....ngoài em! nếu em không có được...thì người ta cũng chẳng thể nào có được”- cô thì thầm rồi cười to lên, quả thật không hề đơn giản

---

“ Ủi giời ơi”- nó đang lái xe ở trên đường thì bỗng chợt lạnh sau gáy “ cái gì đây! trời nóng thấy bà luôn! mà sao mình có cảm giác ớn lạnh thế này.....ôi mẹ ơi”- nó rung mình rồi lấy headphone ra cắm vào tay

“ alo”- tiếng hân vang lên, thì ra là nó gọi cho hân

“ alo bạn tốt, sao rồi”- nó hớn hử nói

“ cô bớt nói như thế đi, tôi thấy ghê quá”- hân trầm giọng

“ xí, có lòng hảo tâm hỏi thăm anh mà anh lại nói như thế”- nó xí một hơi dài

“ vậy cảm ơn tâm xà của cô, tôi khỏe ”- hân chợt trêu nó

“ tâm xà! anh nói ai”- nó cầm mạnh cái găng lái hét

“ ai nhột biết liền, à mà lát nữa đi với tôi không ”- hân đổi chủ đề

“ đi đâu.....chết thì tôi không muốn ”- nó cười khúc khích

“ đi chơi! được chứ”- hân cười trừ “ nghĩ sao anh lại cho em chết dễ dàng như thế” ( boll: ý vậy cũng chết thôi; Kan: tranh thủ viết truyện đi, nhiều chuyện; boll: vâng, vâng ạ)

“ không lẽ anh định trả thù vụ hồi tối hôm qua sao??”- nó đăm ra nghi ngờ

“ không, cái này là tôi sẽ đưa cô đi! ”- hân lại cười trừ lần hai, trả thù? anh không phải là người đàn ông đề tiện như vậy

“ OK! chừng nào....mà anh đưa tôi đi đâu”- nó hỏi hấp tấp

“ nói như thế lấy gì nữa là vui! cứ về nhà thay đồ đi! nhớ là đừng mặc váy và hãy mặc váy ”- hân nói rồi cúp máy

“ tên điên này! có cái váy nào này lại không có váy mà hãy có váy! chắc về sệch gu gồ quá”- nó nhăn mặt

“ mà không biết anh ta muốn đưa mình đi đâu chơi đây”- nó vừa lái xe vừa suy nghĩ, rồi chợt cười thành tiếng

“ tôi sẽ đưa em đến với thế giới của tôi”- hân ngược nhìn cửa sổ, ánh nắng mặt trời đã lên và chiếu vào căn phòng tối tăm của hân “ em bây giờ chính là một bông hoa của tôi, một bông hoa không bao giờ héo ”- hân cười nhìn ra ngoài bằng ánh mắt triu mến, tiếng chim hót, ánh nắng vàng óng ả, bãi cỏ xanh mượt mà....nó chính là thế giới của anh, một thế giới không bao giờ tàn tạ và giúp hân thanh thản

## 11. Chương Ngoại

Lần trước khi đọc giới thiệu, Boll có viết rằng về chuyện xung đột của Handy và Din về mấy năm trước đúng không? Hôm nay, Boll sẽ viết ra cho các nạn độc giả.....Hết chương này thì sẽ có chương 11. Nhớ đón xem nha, Bắt đầu nà!!!

—Tại một căn biệt thự trắng lộng lẫy rất kiêu sa và quý phái—

“ bịch, bịch”- tiếng giày cao gót và đôi giày mọi màu đen vang lên khắp nhà tiếng thảng đến bộ bàn ghế đối diện hướng đi, hai bóng người nam và người từ từ bước đến và dừng lại. Người nam thanh tú mặc bộ đồ comle màu đen trong rất bảnh và “ soái ” sáng vai là một cô gái cũng không kém mấy, cô ta mặc bộ váy hở đùi trong rất quyền quý và sang trọng, đôi giày cao gót màu bạc kim lấp lánh chiếu sáng dưới chân cô, mái tóc xoăn nhẹ bồng bênh sau làn da trắng

“ Chào ba, mẹ”- Din từ từ cúi người xuống trước ba bóng dáng người đang ngồi trên ghế! Đó chẳng ai khác chính là Ba ( Trương Tuấn ) mẹ ( Hà Lan Di ) và người cuối cùng chính là nó ( Trương Bảo Nghi, tên thường gọi là Handy ) nhìn anh bằng ánh mắt vô hồn và lạnh buốt

“ Anh hai về rồi à! và người kia là....”- nó mở miệng nói nhưng vẫn không thay đổi ánh mắt nhìn Din, nó bây giờ có mười hai tuổi thôi, mái tóc nâu hạt dẻ được thắt tím sau lưng là được cột lại bằng sợi dây màu xanh biển, chiếc váy dài cao cổ và dài tay theo phong cách phương Tây trông rất đáng yêu!

“ anh về rồi! đây là người mà anh thương yêu! cũng sắp là chị dâu của em”- Din vui vẻ trả lời trước sự tĩnh lặng của ba người họ

“ Chị dâu?”- nó khẽ nhíu mày bước xuống ghế đang ngồi và từ từ di chuyển đến “ chị dâu ” tương lai của nó

“ chào em! chị là Vũ...”- người con gái cao khoảng 1m75 cuối xuống mỉm cười nói nhưng.....

“ không mượn cô lên tiếng! ”- nó lạnh lùng nói lại người con gái đó và tiếp tục di chuyển đến gần hai người họ

“ em à! vậy là không được lễ phép đâu ”- Din nhíu mày nói với em gái mình thương yêu từ nhỏ

Nó chợt khựng lại một chút rồi mới bước đi tiếp

“ rồi! cô nói đi ”- nó đứng đối diện với chân cô rồi ngược lên cất tiếng

“ à! chị.....”- cô gái ấp úng nói thì nó lại cất ngang

“ cô không thấy tôi ngược lên không mỗi cổ hay sao?”- nó nói xong rồi cuối xuống, cô gái quay sang nhìn Din như tỏ vẻ không hiểu được gì

“ em à! không cần phải làm chur vậy đâu ”- Din cúi xuống nhìn nó

“ đây là lần đầu đấy anh ạ ”- nó chợt biến đổi ánh mắt buồn bã trở nên tức giận của mình nhìn Din

“ Handy à...em??”- Din nhìn nó lại một cách khó hiểu! hôm nay con bé bị sao thế

“ cô tên gì?”- Mẹ của Handy bỗng vậy lời, bà mặc một bộ áo lông màu trắng bạch và quần ôm sát đen, mái tóc màu nâu đen được quấn cao lên

“ con tên là Vân Uyên Nhã”- Uyên Nhã cúi người trả lời

“ cô và con trai tôi đang quen nhau sao?”- Mẹ nó vẫn tiếp tục hỏi

“ dạ vâng”- Uyên Nhã

“ lâu chưa? ”- bà nhìn biểu hiện của con trai mình một lúc rồi mới đưa mắt mình lại Uyên Nhã

“ Dạ...cũng lâu rồi mẹ”- Uyên Nhã đột ngột nói như thân quen làm cho bà cười nhếch mép lên một chút nhưng không ai phát hiện được

“ HAYLAA..... lại đây”- NÓ chợt nói to một tên của ai đó rồi khoảng một lúc sau, một chú chó con Husky lông màu đen óng chạy lại rồi khui khui chân nó! nó nhẹ nhàng cúi người bông chú cún lên và liền tay vuốt nhẹ lông nó

“ chú chó đến thương quá!”- Uyên Nhã đưa tay định vuốt lông nó thì nó lên tiếng

“ Coi chừng!”- nó chợt nói lên hai tiếng làm cô chợt khó hiểu nhưng cô vẫn đưa tay muốn vuốt ve nhưng trông chớp mắt cô bị Hayla cắn mạnh một phát vào tay làm cô chảy máu

“mày thả ra ngay!”- Din chột gần mạnh cầm con cún con và không ngần ngại ném mạnh tay nó xuống đất khiến đầu nó bị đập vào đất rất mạnh vào sàn! do vô tình nên anh đã trông phụt chốt, chú cún máu chảy ở đầu rất nhiều!

“ANH BỊ ĐIỀN À! NÓ MỚI BIẾT ĐI CÓ 3 TUẦN THÔI ĐẤY ”- nó chột la lớn tiếng với Din rồi khuy xuống đỡ cún vậy!

“Anh.....”- Din chột hoàn hồn và lúng túng! anh đang bị gì thế này

“TÔI ĐÃ NÓI CÔ COI CHỪNG RỒI KHÔNG NGHE! BỊ ĐIỀC NẶNG SAO, HAY LÀ NHÀ CÔ NGHEỒ RỒI KHÔNG CÓ TIỀN CHỮA BỆNH RỒI THẤY NHÀ TÔI GIÀU RỒI ĂN BÁMM....”- nó hét to trước mặt Uyên Nhã và Din

” BỐPPPPPPPPPP.....”- Tiếng tát mạnh vang lên căn nhà, đôi má nó đỏ ửng năm dấu tay to của Din

“Thấy như vậy cô vui lắm chứ gì?”- nó mặc dù bị tát mạnh, đôi môi rỉ ít máu nhưng bị che bởi mái tóc của mình

“em hôm nay bị gì vậy hả Handy, sao hôm nay em cư xử lạ vậy! hôm nay là ngày anh ra mắt người anh sắp cưới đây...”- DIN nóng giận quát lại đứa em đang ngồi beenn con cún sắp ra đi kia

“vì cô...”- nó chỉ nói lên hai tiếng sau đó bỗng chú cún đó ngồi dậy xoay người bước đi lên lầu lặng lẽ trước mặt người anh và cả nhà

“con trai à! có lẽ con đối xử hơi quá rồi đấy!”- Lan Di nhìn con trai bằng ánh mắt hơi đau lòng

“mẹ hãy nói em ấy đấy!”- Din giận dữ nắm tay Uyên Nhã bước đi ra ngoài

“đứng lại ”- tiếng của nó lại vang lên làm cho Din và Uyên Nhã dừng lại đột ngột

“sao đây?”- DIN nhìn nó với sự tức giận và anh tưởng rằng nó sẽ hiểu ra lỗi lầm mà nó làm thái quá hồi này

“Đây là lần đầu tiên anh nói em nên cư xử lại, lần đầu tiên anh la em, lần đầu tiên anh dám giết chết Hayla, chú chó mà em thích và lần đầu tiên, anh dám tát em với đôi tay mà anh đã nắm tay em đi chơi khắp thế giới....chỉ vì...”- nói tới đây nó chột im lặng rồi bỏ đi lên lầu hẳn

Din đứng đó ngây người, nó nói đúng! Đây chính là lần đầu tiên anh làm như vậy! nói nó, la nó, dám làm những gì nó yêu mến, và cuối cùng là anh đánh nó

“không lẽ hai đứa muốn đến với nhau như thế sao?”- TRương Tuấn ngồi im lặng quan sát tình hình và bây giờ mới lên tiếng

“đúng”- Din và Uyên nhã đồng thanh nhưng tiếng của Uyên NHẢ nhỏ hơn

“được! chuyện hôn sự ta không ép con....nhưng con đã phạm sai lầm rồi đó DIN! ta khuyên con...nên bảo vệ người sắp thành vợ của con cận trọng”- ông nói tới đây rồi đứng dậy bỏ đi, mẹ nó cũng đứng dậy và đi theo ông lên lầu hẳn

“anh à! ba anh nói như thế là sao?”- Uyên Nhã lo sợ

“không sao đâu em! hay là tội mình đi du lịch nhé! anh xin lỗi em vì hôm nay chắc năhf anh ăm việc căng thẳng nên...”- DIN định nói thì một bàn tay ấ, áp đặt lên gò ăm anh

“không sao đâu”- Uyên nhã cười dịu dàng! nhưng ai đâu biết được

---

## LÚC NÓ VÀ TRẦN XẢY RA CHUYỆN

---

“gọi anh hai tới tới giùm! tôi muốn nói chuyện với anh ấy”- nó nằm trên giường chưa khỏi vẻ sợ hãi và lo âu

“anh hai cậu đi ngủ mất rồi! nên người khác sẽ lo vụ này” -Chi hồn nhiên nói

“ cậu đi ra ngoài chút đi! tôi muốn yên tĩnh một chút”- nó nói rồi đắp mền của mình lại

“ ờ, vậy bà nghĩ ngơi nha”- Chi thở dài rồi bước ra ngoài

Nó nằm trong chăn ấm mà vẫn cứ thấy lạnh lẽo rất nhiều! Anh hai nó đã không còn quan tâm nó? vì chuyện hôm trước sao? bây giờ lúc nó cần người thân bên cạnh thì đã chẳng còn ai! Ba mẹ nó đã đi nước ngoài làm việc nên hai anh em nó tự chăm sóc lẫn nhau! Bây giờ anh hai nó đã không còn như trước nữa! chỉ vì.....Nó nghĩ tới đây chợt ngồi bật dậy! trong đầu nó hiện rất rõ nhiều chuyện đang xảy ra

“ được! cô chán sống rồi đây!”- nó chợt cười lớn khiến ai nghe cũng phải sởn gai ốc

##### TẠI HAWAII#####

Làn gió mát buổi tối ban đêm ở HAWAII thật sự rất lạnh lẽo nhưng trên cát đang có hai bóng người dựa vào nhau nói chuyện rất âm tình....

“ hôm nay sao trăng đẹp lung linh quá”- Uyên Nhã nhìn về ánh trăng soi sáng kia mà dựa vào vai Din

“ đúng là nó đẹp thiệt! nhưng nó lại không đẹp lung linh bằng nụ cười trên khuôn mặt của em”- Din cũng nhìn về phía trăng kia mà cất lên lời

“ biển hôm nay nhìn tĩnh lặng quá ”- Uyên Nhã lại nhìn mặt biển đang im im lặng trôi soi bóng dưới ánh trăng huyền ảo

“ đúng là tĩnh lặng hơn bao giờ hết nhưng không sâu thẳm bằng đôi mắt của em!”- Din lại lần nữa đối đáp lại Uyên Nhã

“ buổi tối cây hoa sữa thơm quá!”- Uyên nhã lạnh trí đổi sang chủ đề khó hơn

“ không thơm bằng hương trên mái tóc đêm huyền của em! còn gì không để ai nói ra hết ”- Din nhìn Nhã Uyên cười thầm chợt

“ Việc ám sát và muốn chia cắt gia đình đâu tại sao lại không có”- tiếng nghe quen thuộc vang sau hai người làm cả hai giật mình quay phắt lại nhưng không thấy bóng dáng của nó đâu

“ Handy! em... không phải em đang ở Mĩ sao?”- Din không tin vào mắt mình! sao giọng con bé lại ở đây được chứ?!

“ tôi hỏi cô! ai bày ra chuyện này??”- nó vẫn ẩn nấp mình vào chỗ nào đó làm cho người ta không thể tìm kiếm được

“ hử”- Uyên Nhã nheo mắt

“ em đang nói gì thế”- Din nheo mắt khó hiểu

“ tôi hỏi cô! ai đã sai cô làm những việc này?”- nó

“ em à! em nói gì vậy chị không hiểu”- Uyên Nhã nhìn đi chỗ khác trả lời

“ hôm nay! sau cái cây! chị đã làm những gì với TRân”- nó gằn giọng

“ chị....!”- Uyên Nhã lo sợ núp sau người Din

“ đừng để anh mạnh tay với em!”- Din hạ giọng mạnh xuống, rồi trông thể phóng thủ của Karate đai đen

Nó chợt im lặng không nói gì, rồi khoảng một lúc sau! nó giơ tay cao lên là búng một phát

“ rốt cuộc cũng được đấu với anh rồi! Hân hạnh hân hạnh”- bóng Candy bước ra từ sau bụi cây, cô lúc 12 tuổi mà cao một mét 60 đấy!

“ Candy! em...”- Din bất ngờ nhìn vẻ sắc đẹp của Candy và....

“đừng quên tụi em nhé”- lần lượt sau đó là Sandy, Kindy và Chi

“ các emm...”- Din buông lỏng thể phòng thủ ra đứng ngơ ngác nhìn bọn em họ của mình

“ lơ là rồi!”- rất là nhanh khi chỉ trong nháy mắt! Candy đã đứng sau Din và....

“ ÁÁÁÁÁÁ.....”- tiếng hét của Uyên Nhã thất thanh làm cho lòng Din đau nhói, Candy đã bẻ tay của Uyên Nhã ra sau làm cô đau điếng

“ các em đang làm gì vậy ”- Din định lấy tay đánh Candy để cô lùi lại nhưng....

“ Em đã nói là đừng quên bọn em mà”- Chi và Sandy đã từ đâu ở dưới người Din gạt chân làm anh mất thăng bằng ngã xuống

“ Em xin lỗi nha!”- Kindy lạnh lùng xin lỗi rồi nhanh tay trói tay và người DIn lại bằng thanh sắt, tiếp sau đó cô lôi sau lưng mình ra ba cây kim độc và châm vào người DIn

“ em bắt đắ dĩ thôi anh! ba cây kim này sẽ đâm vào dây thần kinh làm anh bị tê liệt và mất đi lực của mình! em sẽ không làm anh ngất đâu! vì em sẽ cho anh xem kịch nữa”- Kin dy nói nhỏ nhẹ rồi ngồi trên người Din, Sandy và CHI thì cũng ngồi lên để anh không thể làm gì

“ các em biết võ và sử dụng vũ khí sao?”- DIn

“ anh không biết sao? à quên, bọn em có học mà... học tới đai đen rồi, vũ khí thì cũng thành thạo gần một năm rồi ”- Chi vẫn hồn nhiên nói

“ chỉ có ba tụi em thôi sao?”- Din hơi lo lắng

“ không! còn có Handy nữa! bọn em phải báỉ phục nó đấy, học rất là siêng, bọn em học võ hai tuần mới học xong! còn nó thì học 1 tuần đã xong rồi! nó còn đánh lại thầy nữa mà....”- Sandy

“ vậy em ấy đâu!”- DIn nhìn xung quanh thì chợt thấy một cái bóng bé nhỏ đi từ xa đến! mái tóc hạt dẻ xõa ra bay bồng bênh trong cơn gió, môi mắt vô hồn nhìn về nơi xa, chiếc váy trắng phất phới tung nhẹ qua một bên, trên tay bé bỏng đang cầm một thanh sắt dài 30cm đi đến chỗ mọi người

“ xong rồi sao?”- nó ngược nhìn

“ đương nhiên! bắt được gián điệp rồi! ”- Candy nháy mắt nhìn nó hãnh diện

“ quỳ xuống ”-Nó nhìn Uyên Nhã một chút rồi nói

“ không! ”- sau khi im lặng một thời gian, UYên Nhã cũng đã lên tiếng phản kháng

“ bị như thế còn gan cãi sao?...Làm cho cô ta quỳ”- nó cười khinh nhìn Uyên Nhã rồi bảo Candy

“ chuyện côn con”- Candy thúc cùi trỏ chân vào sau đùi UYên Nhã làm cô khuỵu xuống

“ Handy à! Em dừng lại đi.... nếu như em còn tiếp tục làm như vậy thì sẽ không yên với anh đâu”- Din ghé gần chịu đựng

“ Thì như vậy tôi cũng sẽ không tha thứ cho ai giết chết người bạn thân của tôi! kể cả người thân hay người ngoài, kể có phải là máu ruột thịt hay không! tôi sẽ giết hết những ai làm bạn tôi bị thương hay phản bội lại tôi ”- nó trợn mắt nhìn xuống Din, nó đã xuất hiện đây! con người thêm khát dòng máu xuất hiện trong màn đêm!

“ giết chết? bạn thân? em đang nói gì thế?”- DIn nhìn đứa em của mình

“ tôi nói cho cô biết! em trai cô đang ở trong bàn tay tôi! sinh mệnh sống còn của em trai cô là do tôi quyết định! khôn hồn thì mau khai hết đi. đừng để tôi phải mạnh tay đấy!”- nó đưa cán thanh sắt nâng cằm Uyên Nhã lên và dịu dàng thốt ra, nhưng không phải dịu dàng mà được xem như lời cảnh báo

“ mày định làm gì em tao?”- Uyên Nhã bây giờ nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống

“ tao định làm gì à! để xem, tao định xé xác nó thôi! nhưng mà chính tay tao làm việc đó! tao sẽ cầm dao nhỏ... rạch từ từ, đứt từng miếng, sau đó phải tẩm gia vị bằng axit, chanh, muối, ớt, và mù tạt, sau đó cắt tiết như cắt tiết gà, rồi tao sẽ luộc tụi bây! và màn quan trọng là tao sẽ tận mắt thấy thăng em mày từ từ vào bụng chon chó Tây Tạng yêu Quý của tao”- nó cười một nụ cười làm cho Uyên Nhã nghe mà phải rưng rưng nước mắt! vì Uyên Nhạc biết! với thể lực hùng mạnh đúng thứ hai trên thế giới như thế thì chuyện nó có thể giữ được em trai của Uyên Nhã là điều đương nhiên! nó còn có thể thả tên sát thủ giết hàng loạt ra nữa nói chi là sinh mạng bé nhỏ đó

“ mau khai hết đi! tao còn phải bay qua Mĩ nhập hồ sơ nữa”- nó chán nản nhìn con người đang lo sợ và vô hồn kia

“ ta hỏi sao mi trả lời như thế nhé! ok. có phải mi là gián điệp?”- nó thích thú nhìn Uyên Nhã

“ phải!”- Uyên Nhã gật đầu trước sự chứng kiến của Din

“ mi không có tình cảm với anh trai tao?”- nó

“ đàn ông mù quáng! chỉ vì muốn yêu nên như thế! đúng là ngu”- Uyên Nhã nhìn Din đang thất thần đến đường nào, nhưng cô cũng đau khi phải nói như vậy! vì cô đã lỡ yêu anh mất rồi

“ mục đích?”- nó

“ trả thù vì dám tống em tao vào tù!”- Uyên Nhã nói tới đây chợt gần giọng

“và mày giết chết Hồng Bảo Trân!”- nó tối mặt lại và ghen hòng

“ đúng! tao sẽ làm tất cả... sẽ khiến mày thử cái cảm giác mà bị mất đi người thân”- Uyên Nhã cười nhếch mép

“ BỐPPPP.....”- Tiếng tát tay mạnh của nó cho Uyên Nhã khiến cho Candy phải thả tay và cho cô ta uống nước biển một cách “ thoải mái ”

“Con khốn! tao đang thử đây! nhưng tao đã thử cái vị mất đi người thân mà chưa gặp lần nào! còn em mày.... em mày thì sao? nó còn sống đúng chứ! nó còn tồn tại, trong khi đó thì sao... HẢ?”- nó bước xuống biển nắm tóc cô giật lên mạnh khiến cô la oai oái! Nhìn cảnh đó trông rất thảm thiết

“ mày muốn thử chứ gì! được.... tao cho mày thử”- Nó đèn đầu Uyên Nhã xuống nước biển mặn làm cô sặc nước

“ chắc mày chưa gặp địa ngục thì chưa sợ...hôm nay tao sẽ tiễn mày đi một đoạn”- nó vẫy tay một cái! lập tức sau đó là một cọng dây xích sắt tung ra dài khoảng 1m8

NÓ nhanh tay xiết chặt quanh cổ cô

“ Nóng! Nóng quá.....”- Uyên Nhã giãy dụa cầm sợ dây xích rồi lại buông tay ra

“ quên nói! Dây xích này có chất Axit và độc cực mạnh đấy... giết chết người đấy! nóng thì ta cho nóng nữa”- NÓ nói rồi lại nắm đầu cô cạy xuống nước, rất lắm đấy! NÓ như là một con người không kiểm soát, cứ tiếp tục hành hạ khiến cho cả bốn cô Kindy, Candy ,Chi và Sandy xuống ngăn cản nó lại

“ Handy là! mày còn bị thương đấy”- Candy nắm tay trái của Handy

“ Handy dừng lại đi!”- Sandy nắm tay phải của nó đang ra

“ tội bây buông ra! tao còn chưa xử cái con đó xong mà! tao phải trả thù cho TRÂN... tao phải dâng nó xuống địa ngục kể cả thằng em của nó”- nó điên cuồng cựa quậy! mặc cho trán nó rỉ máu, đôi mắt đỏ vì nước biển dâng vào, nước mắt tuông rơi thì nó vẫn muốn tự tay xé xác ả đó ra

“ dừng mà! dừng hại em tao..... tao cầu xin”- Uyên Nhã khóc rơi nước mắt chấp tay cầu xin nó nhưng hầu như là gió thoảng qua tai.....

“ dừng lại!”- Kindy pahri dùng lực mạnh hơn, cô cô lấy tay mình giật cổ lại để cho nó không có oxy thở thì tự động thả tay ra

NÓ cự nự lắm mà vẫn không thể được nên đành thả lỏng! sức còn chưa khỏe, cộng lại bị thương nặng nên nó ngất luôn.....

“ mày nhốt ả đó lại đi Kindy!”- Sandy và Candy đỡ nó vào bờ rồi đi, còn Kindy đứng nhìn Uyên Nhã rồi cầm cái thanh sắt rút lại! sau đó cô ta lên đi vào, Chi thì ở trên bờ nhìn Din đăm đuổi, sau đó cô đỡ Din dậy cùng Kindy đi lên xe! và tất nhiên... cả hai cũng phải rất cực nhọc khi vác hai người lớn tuổi

## 12. Chương 12: Nghi Ngờ Vớ Vẩn

Chương 12:

“ ơ, khoan đã.....”- nó cứng đờ hòng đứng hình! Cái gì thế này? Sao mọi chuyện diễn ra nhanh thế! nó còn chưa kịp phản ứng gì nữa mà! phá show nó sao? ( boll: chị nhầm rồi! em mới là boss của show này ; Handy: vậy em muốn chị làm gì ; boll: Chúng ta hãy cùng nhau tập trung vào chuyên môn, vâng tập trung vào chuyên môn )

“ đừng nói là em quên anh nha?”- cậu ta buông ra đứng thẳng người lên và cười với nó một cái! mái tóc màu nâu đỏ và ánh mắt màu hổ phách nhìn nó không rời

“ cậu là.....ai?”- nó nói ra khiến cậu nghe hụt hẫ! cũng đúng.... lâu rồi chưa gặp đương nhiên nó không thể nhận ra cậu rồi! đành phải introduce thôi

“ Ấy da! thực sự cậu là không nhớ.... được rồi để tôi nói, tôi tên là Đoàn Thái Minh ( Hen ) nhớ chưa”- Hen cười khỏ nói với nó

“ Chưa!”- nó ngênh ngang trả lời thẳng khiến anh xém ngã ngửa

“ Em thật sự....”- Hen định cố giải thích thì....

“ Nghĩ sao không nhớ! định nói này dần à”- nó chột nhảy ôm chần Hen trong vui mừng. Hen và nó cùng học chung với nhau từ hồi lớp 1, cho đến lớp 6 học kì I thì nhà Hen phải chuyển công tác đến nước ngoài định cư nên Hen phải theo cả nhà dời đi. Và từ đó trở đi, nó và Hen cũng không liên lạc gì với nhau.....

“ sao cậu biết chỗ tôi thế!”- Nó vẫn ôm chặt và ngây ngô hỏi

“ à thì! cậu quên là tập đoàn cậu và tập đoàn nhà tôi đang hợp tác à!”- Hen thở dài

“ à! tôi không biết....”- nó buông thả Hen ra cười tươi vui vẻ đáp

“ Đây...”- tiếng kêu nghe quen thuộc làm cho hai người bất giác quay đầu lại và một trong số họ rất ngạc nhiên

“ tới rồi à!”- nó ngẩn ngơ và vô tư trả lời. Đúng là lâu lắc mà.....đã tới trễ còn làm ra vẻ ta đây....

“.....”- hần không trả lời mà vẫn lặng lẽ bước tới gần. Ôi trời ơi! Đúng là Hen đã cao hơn nó rất nhiều...khoảng chừng 1m79,9. Nhưng khi hần bước tới thì thấy sự rõ rệt trầm trọng là hần cao hơn Hen nửa cái đầu. Hần cúi xuống nhìn Hen một lúc thì đôi lông mày nheo lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hen.....

“ cậu về nước mà sao không nói với tôi một tiếng, đợi cậu làm tôi muốn phát điên ấy”- hần im lặng một lúc sao thì lên tiếng bất ngờ

” Giề....”- nó không nghe lầm ấy chứ! hai người...có quan hệ! người chủ động hỏi lại là hần....còn câu đợi cậu làm tôi phát điên! không lẽ.....

” ÁÁÁÁÁ.....”- nó chột ôm đầu hét toáng lên

“cô/em bị sao vậy”- Hần và Hen đồng thanh hỏi

” còn đồng thanh nữa chứ! Ôi mai gót ”- nó hớn mặt lùi một bước, chột Sandy đi ra thì đụng phải nó làm cả hai ngã khụy....

” Ayda! Ủa sandy/handy”- nó cà cô chỉ tay về người đối diện

” sao mày ăn mặt kính mít thế?”- nó nghi ngờ

” tao có chuyện quan trọng! hôm nay là ngày trọng đại.....mấy tài liệu văn bản tao làm xong phụ mày rồi đó, ok? Giờ tao phải đi đây”- Sandy lật mắt kính râm đeo lên!

” Ấy ấy! Đi đâu vậy? ”- nó nín tay Sandy lại

” hôm nay là ngày 6/8 đây! là ngày thần tượng của em họ tao.....là fan meeting lần thứ ba của TFBoys á! à không..... chủ yếu là qua đó xin chữ kí của Khải, đúng không ta? ...mới nói tới đây, tao cảm thấy một mỗi

rồi! Haizz....chỉ vì tao quen biết ở bên đó nên người ta cho cái vé Fan meeting ấy.....cho nó, rốt cuộc nó phải vào đại học Oxford nên nó nằng nặc bắt tao đi qua bên chỉ để xin chữ kí đấy....mất còn có ai nữa không biết....thôi tao đi nha, mai tao về”- nói rồi Sandy đi gấp vào xe rồi đi ra khỏi sân ( cái này là.....hư ảo tí ạ! )

“sướng.....tao muốn đi vạn lý trường thành gần chết luôn mà không được....thứ gì!!!”- nó hầm hực giận chân. Thật sự là nó cũng đã từng qua Trung Quốc rồi.....nhưng khi mỗi lần nó qua đó thì có một vụ ám sát xảy ra với nó, nên nó không dám bước qua lãnh thổ đó lần nào nữa

” bây giờ cũng gần trưa rồi! đi ăn đi”- Hen

” Ok/cũng được....”- nó/hắn đồng thanh lên tiếng rồi....

” cái gì mà cũng được chứ! phải là ok luôn..là ok luôn đấy!”- nó nhấn mạnh

” tôi muốn nói gì kệ tôi....nhiều chuyện”- hắn gần giọng rồi bỏ đi vào xe

” Tôi chỉ hỏi quan tâm anh thôi! không thích nữa thì tôi không thèm nói nữa”- nó hứ một cái rồi nắm tay kéo Hen theo

Hắn nhìn lại thì thấy cảnh tượng đó thì bỗng không hài lòng ” cần thiết là nắm tay không?”

Hắn ngồi trong lái xe, còn nó và Hen ở đằng sau nói chuyện này đến chuyện khác, từ tin đại sự đến tin lá cải..... nó đâu biết rằng vì nó mà có một người mất tập trung vào chuyện lái xe

” Hai người im đi, làm tôi mất tập trung lái xe quá đấy ”- hắn quạo căng

” anh lái là việc của anh, tôi nói là việc của tôi.....liên quan gì”- nó nheo mày bực mình quát thì Hen can ngang

” thôi nào! tại Kan là người hướng nội....thích yên tĩnh nên không có gì là sai cả!”- Hen

” A.... anh còn bên vực cho tên đó! tôi là người thân...là đối tác với cậu đó....bên vực người ngoài! Nghỉ chơi ”- nó ụ mặt chề môi ( làm nũng ) quay mặt đi chỗ khác rồi đeo headphone vào mắt mắt.....

Hen và hắn cười khở trong lòng. với cái trò ” quá bướng ” của nó thì chắc ai cũng chịu thua

” dậy đi cô nương! ”- hen lay lay vai nó làm phá tan giấc mộng đẹp....

” gì vậy?”- nó dụi dụi mắt....thì ra tới nơi rồi...là biển đấy, nhà hàng kế biển luôn...hèn chi đi lâu thế mà...

Nó vui mừng nhảy xuống xe rồi đi một mạch vào trong đó!nhưng nó không đi vào hàng mà nó đi một mạch ra biển

“ mát quá!”- nó vươn tay đón lấy gió biển tát vào mặt, mái tóc nâu bay tung tỏa trong gió mang theo mùi hương dầu gội thơm của hoa hồng loa tỏa không khí xung quanh

“ cô ấy ra đó làm gì thế”- hắn nhíu mày, trẻ con lấm rồi đấy! hắn chợt cười nhẹ vu vơ thì bị hen lấy khuỷu tay lay lay

“ đang nhớ cô em nào à!”- Hen cười gian hí hửng

“ bộ cậu đi qua đó riết tính tình thay đổi sao? vớ vẩn!!”- hắn liếc nhìn Hen rồi ngồi vào bàn

“ nè! anh em với nhau lâu như thế rồi mà cậu giấu được bọn tôi sao! hơi khinh đấy....”- Hen tặc lưỡi ngồi đối diện Kan tra khẩu

“ vậy sao? vậy cậu thử nói tôi đang nghĩ cái gì?”- hắn vẫn cái thái độ lạnh như tảng băng di động, chỉ cử động mỗi cái miệng

“ cậu đang nghĩ tới người đó! phải không?”- hen sát mặt lại gần

“ ai?”- hắn

“ thì là người đó”- hen lại tiến gần hơn nữa

“ hai người đang làm gì vậy? không lẽ hai người....”- nó từ đâu chạy vào và bắt chợt chứng kiến cảnh tượng đó

“ Ấy Ấy! không phải em nghĩ đâu? bọn anh đang bàn chuyện...”- Hen đứng phắt dậy quơ tay múa chân từ chối

“cô định nói bọn tôi làm sao?”- hần ngồi nheo mày “ ngay cả em cũng không trong sáng gì mấy? vậy mà cứ như con nít mới lên 3 vậy? ”

Boll: Chị Handy nghi ngờ vớ vẩn rồi

Xin chào các độc giả! đại này là do máy tính bị hư, thứ hai nữa là do em mắc kiểm tra bài 1 tiết... 1 tiết đấy nên mới ra chuyện chậm trễ như vậy ạ! Mong các độc giả thông cảm

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-danh-da>*